

EP1

ความลับ (Part 1)

(หมายเหตุ : เหตุการณ์ในตอนนี้

เกิดขึ้นหลัง EP15 ก่อนเข้าสู่ EP16 ของเรื่อง *อย่าเล่นกับอนล*)

คนเราทุกคนล้วนมีความลับ เรื่องลำบากใจ เรื่องที่ยากจะ
เอ่ยปากขอคำปรึกษาจากใคร อย่างน้อยก็คนละเรื่องสองเรื่อง
เจตนิพัทธ์ที่ชีวิตผ่านร้อนผ่านหนาวมาพอสมควรในวัยที่ยี่สิบแปด
ปีเข้าใจสิ่งเหล่านั้นดี

แต่พอเรื่องเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับคนที่เป็**นเพื่อนสนิท**ของเขา
ซิดเส้นใต้ว่าเพื่อนสนิทที่มีอยู่แค่สองคน ไส้ไลต์ทับไปอีกว่าไอ้สอง
คนนั้นแหม่กัดกันแทบทุกวันมาตลอดหลายปี แต่จู่ ๆ พักหลังมานี้
กลับมีท่าทีเปลี่ยนไป ความสัมพันธ์ของพวกมันดูมีลึกลับคมคมใน
ขอบกล ก็ไม่น่าแปลกที่จะทำให้สัญชาตญาณความอยากรู้อยากเห็น
ของเจตผู้ชื่นชอบเรื่องชาวบ้านอยู่แล้วถูกกระตุ้นขึ้นมา

เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นในช่วงเย็นหลังเลิกงานวันหนึ่ง

“กูกลับแล้วนะ” เสียงทุ้มรื้นหูของคนที่เป็นทั้งเพื่อนร่วมงาน
รุ่มเมตสมัยมหาวิทยาลัย และเพื่อนสนิทตั้งขึ้น ฝ่ายนั้นลุกขึ้นคว้า

กระเป๋าดรียมตัวจะกลับบ้าน ในระหว่างที่เจตกำลังกดชุดดาวนค่อมพิวเตอร์

“เฮ้ย เดี่ยว ๆ เอื้อ” เจตรีบคว้าแขนคนที่กำลังจะเดินจากไป ดวงตาคุโตขของเจ้าของชื่อจึงเบนมาสบตากับเขา ใบหน้าที่ดูดีเกินมาตรฐานจนเจตคิดเสมอว่ามันน่าจะไปเป็นดารามากกว่าพนักงานออฟฟิศ ยังคงไว้ซึ่งสีหน้าเรียบนิ่งขณะยินรอฟังเรื่องที่เขากำลังจะพูด

“คือ...กুমิเรื่องจะปรึกษานิดนึง”

“ว่าไปสิ” เสียงโมนิโทน สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง

ถ้าใครมาเห็นก็คงคิดว่าคนพูดไม่ได้เต็มใจจะรับหน้าที่เป็นที่ปรึกษาแน่ ๆ แต่เจตรู้จักกับเพื่อนคนนี้มาตั้งแต่อายุสิบแปดยันจะยี่สิบแปด เขารู้ดีว่าเอื้อไม่ได้เป็นพวกเย็นชาแบบที่คนอื่นคิด

“มึงว่าอย่างกูนี ถ้าไป...แบบว่าทำทำอ้อ ๆ ใส่ไม้มันจะดูแปลกใหม่วะ” คนพูดยกมือขึ้นเกาแก้ม ดวงตาเล็กเรียวยาวแววลำบากใจอย่างเห็นได้ชัด

เพราะวันก่อนแฟนหนุ่มที่อายุน้อยกว่าหกปีดันตัดพ้อแบบขำ ๆ ขึ้นมา ว่ามีแต่เจ้าตัวที่อ้อเขาอยู่ฝ่ายเดียว นั้นแปลว่าไม่เอง ก็คงอยากจะให้เขาอ้อบ้าง แต่เจตคิดว่าตัวเองอายุมากแล้ว ถ้าให้ไปนั่งทำทำอ้อเขาใคร ก็กังวลว่าจะออกมาดูตลกมากกว่าน่ารำกิดไปคิดมากก็คิดไม่ตกสักทีเลยอยากหาที่ปรึกษา

ซึ่งแน่นอนว่าต้องไม่ใช่ไอ้เพื่อนเวรที่ชื่อคุณากร เพราะพูดไปมันคงล้อเขาแทนที่จะให้คำปรึกษาที่มีประโยชน์แน่ ๆ เจตเลยรอให้ถึงเวลาเลิกงาน ให้ไอ้คิงกลับบ้านไปก่อน เพื่อจะรอปรึกษาเพื่อนอีกคนที่เป็นที่พึ่งในยามยากของเขาอยู่เสมอ

คุณอนลคนฮอตประจำบริษัท ผู้ที่หัวกระไดไม่เคยแห้ง ไม่เคยขาดแคลนหนุ่ม ๆ เข้ามาจีบ เบื้องหน้าอาจจะดูเย็นชาเหมือนน้ำแข็งขั้วโลก อธิษาศัยต่ำเตี้ยเรี่ยดินไปสักหน่อย แต่ถ้าสนิทกันแล้วจะรู้ว่าจริง ๆ มันเป็นคนอ่อนโยนใจดี เป็นที่ปรึกษาที่ดีของเขามาตลอด

“มึงอยากจะอ่อนไม้เหวอ” ดวงตาที่มักเรียบเฉยไร้อารมณ์ปรากฏแววขบขันขึ้นมาทันใด ริมฝีปากอวบอิมคลี่รอยยิ้มบางแบบล้อเลียน เล่นเอาเจตถึงกับหน้าร้อนผ่าวด้วยความอับอาย

“ก็มันบอกว่าคุณไม่อ่อนมันเลย กล้วยแบบ...เออ ก็อยากทำให้มันดีใจอะ แต่คุณก็อายุเยอะกว่าไม่ตั้งเยอะ ถ้าจะไปอ่อนเด็กจะดูตลกปะ”

“ไม่เหวอ ทำเถอะ เรื่องพวกนี้มันไม่เกี่ยวกับอายุสักหน่อย ถ้ามึงอ่อนไม้บ้าง น้องมันคงดีใจ” ไข่เอื้อก็แสนดีใจหาย มีการให้กำลังใจเขาด้วย ลองเป็นไข่คิงดี มันคงได้หัวเราะก๊าก หรือไม้ก็แนะนำอะไรแปลก ๆ แหง

“แล้วต้องอ่อนยังไงอะ ตอนมีแฟนมึงอ่อนแฟนมึงบ้างปะ”

“อือ”

“หือ? อ่อนไงอะ”

“ก็เข้าไปซบไหล่ กอด นั่งตัก อะไรประมาณนั้น” ไข่อธิบายด้วยเสียงโมโนโทนเช่นเดิม แต่คนฟังแบบเจตเย็นเหวอไปแล้ว หนึ่งคือนึกภาพตัวเองเป็นคนเริ่มทำแบบนี้ไม่ออก สองคือนึกภาพไข่เอื้อทำแบบนี้ไม่ออกเลยเหมือนกัน ถึงจะรู้จักกันมาสิบปี แต่เวลาอยู่ต่อหน้าเขามันก็ไม่เคยโหว่หวานกับแฟนให้ดูมาก่อน ไข่เอื้อเป็นพวกไม่ชอบแสดงออกถึงความรักเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น

“จริง ๆ อยากทำอะไรก็ทำ ไม่ต้องคิดเยอะ ทำเหมือนเวลามึง

“อ้อนแม่มีงตอเด็ก ๆ นั้นแหละ” คนมีประสบการณ์ความรักมากกว่า
สรุป

เจตพัยกหน้าแบบซ้ำ ๆ พยายามคิดตาม ทำทางตั้งอกตั้งใจ
นั้นส่งผลให้คนมองเพชรอยยิ้มออกมาน้อย ๆ อย่างนึกเอ็นดูเพื่อน

“โอเค ภูจะพยายาม ขอบใจมาก”

“ไม่เป็นไร ภูไปแล้วนะ เจอกันพรุ่งนี้”

“เคมีง กลับบ้านดี ๆ” เจตโบกมือบ้ายบาย มองตามแผ่นหลัง
เหยียดตรงของเพื่อนสนิทที่กำลังเดินออกจากห้องแผนกไปอย่าง
ครุ่นคิด พยายามนึกภาพคนหน้าหนึ่งตลอดตกแบบไอ้เอื้ออ้อนใคร
สักคน

ตอนอ้อนแฟนนี่มันทำหน้าหนึ่ง ๆ แบบนี้ด้วยปะวะ คิดไม่ออก
เลยแฮะ ขนาดเขาเป็นพวกจินตนาการสูงปรี๊ดขี้ดขี้กก็ไม่ออก แมงยาก
เกินไปอะ แต่อย่างไอ้เอื้อทำหน้าที่แบบไหนก็ดูดีตลอดเวลาอยู่แล้ว
นี่นะ

เจตโคลงศิริระน้อย ๆ ไล่ความคิดฟุ้งซ่าน และเริ่มเก็บข้าวของ
ส่วนตัวใส่กระเป๋า เตรียมตัวจะกลับคอนโดเช่นกัน ตอนนี้อยู่ห้อง
แผนกเหลือเขาอยู่แค่คนเดียว เพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ สลายตัวกัน
ไปหมดแล้วแบบรวดเร็วสุด ๆ เพราะถึงอยู่ทำโอทีไปก็ไม่มีค่าล่วง
เวลาให้ ดังนั้นถ้าไม่มีงานเร่งจริง ๆ ก็ไม่มีใครคิดจะไอ้เอื้ออยู่บริษัทให้
เสียเวลาพักผ่อนส่วนตัว

ฝ่ามือขาวเนียนแก้อี้เข้าโต๊ะ เจตกำลังจะเดินไปปิดแอร์
ทันใดนั้นสายตาก็เหลือบไปเห็นกระเป๋าสตางค์สีน้ำตาลเรียบ ๆ ใบ
หนึ่งนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ใต้โต๊ะทำงานข้าง ๆ โต๊ะของเขา ชายหนุ่มรีบ
ก้มลงหยิบมันขึ้นมา ใจนึกไปถึงเจ้าของกระเป๋าสตางค์ที่เพิ่งจากกัน

เมื่อครู

ไอ้เอื้อไม่น่ารู้ตัวแน่ ๆ ว่าทำกระเป๋าสตางค์ตก จริง ๆ จะเก็บไว้ให้มันพุงนี้ก็ได้แหละ แต่มันก็เพิ่งเดินออกไป ถ้าเขาริบบตามไปตอนนี้ก็น่าจะยังทัน แต่ถ้าไม่ทันก็ค่อยโทร. ไปบอก

เจตก้าวสวบ ๆ ไปปิดไฟปิดแอร์ในห้อง แล้ววิ่งออกจากแผนกไปกดเรียกลิฟต์ เห็นสัญลักษณ์ลิฟต์ตัวข้าง ๆ กำลังหยุดที่ชั้นลานจอดรถ เดียวว่าคนที่เพิ่งลงไปน่าจะเป็นเอื้อแน่ ๆ พอติดกับลิฟต์ตัวที่เขาเรียกก็มาถึงในจังหวะเดียวกัน เจตเลยรีบก้าวเข้าไปและกดปุ่มไปยังชั้นลานจอดรถ

ตั้ง!

ประตูลิฟต์เปิดออก เจตสาวเท้าเร็ว ๆ ออกมา สายตาสอดส่องมองหารถโตโยต้ายาริสสีเงินของเอื้อภายในลานจอดรถที่รถเริ่มบางตา เนื่องจากบริษัทอื่นที่อยู่ในตึกเดียวกันต่างก็เลิกงานกันแล้ว เจตหันซ้ายหันขวา แล้วสายตาก็ไปปะทะกับร่างสูงโปร่งซึ่งเดินมุ่งหน้าไปยังมุมลานจอดรถ

เขากำลังจะอ้าปากตะโกนเรียกเอื้อ แต่แล้วก็ชะงักปากทันทีเมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินไปขึ้นรถคันหนึ่ง ไม่ใช่โตโยต้ายาริสสีเงินคันที่มันใช่ประจำ แต่เป็นฮอนด้าซีวิคสีดำซึ่งจอดรออยู่ ก่อนจะขับออกไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางสายตาของเจตที่ยืนมองอยู่ไกล ๆ และกำลังงงเป็นไก่อตาแตก

ถึงตึกนี้จะมีคนใช้ฮอนด้าซีวิคสีดำหลายคน ถึงรถจะติดฟิล์มดำปิดปี๊แบบมองไม่เห็นอะไรข้างในเลยก็ตาม แต่ฮอนด้าซีวิคป้ายทะเบียนประมุขมีอยู่แค่คันเดียว แล้วรถคันนั้นก็เพิ่งแล่นออกไปต่อหน้าต่อตาเขาเมื่อก็ เจตนิพัทธ์เพิ่งจะอายุเกือบ ๆ ยี่สิบแปดปี ความ

จำยังดีเลิศ ดั่งนั้นไม่มีวันที่เขาจะจำรถของเพื่อนสนิทอีกคนไม่ได้
 นั่นมันรถไอ้คิงไม่ใช่หรอ ไอ้เอื้อเดินไปขึ้นรถไอ้คิง? แต่คิงมัน
 กลับไปก่อนแล้วนี่ ไอ้เอื้อเพิ่งลงมาก่อนเขาแป็บเดียว แปลว่าคิง
 มันจอดรอเอื้อกลับพร้อมกัน?

เชี่ย นี่มันเรื่องอะไรวะเนี่ย...

เรื่องจะคืนกระเป๋าสตางค์ปลิวหายไปจากสมอทันทน์ที่เห็น
 ภาพชวนตกใจนั้น คงไม่แปลกอะไรถ้าคนเป็นเพื่อนจะติดรถกลับ
 บ้านด้วยกัน แต่ไม่ใช่ไอ้คิงกับเอื้อที่กีดกันตลอดเวลาไป พวกมันคุย
 ลิบคำก็กีดกันไปแล้วลิบเอ็ดคำ ไอ้เอื้อไม่เคยขอขึ้นหน้าไอ้คิงเลย
 เพราะไอ้คิงเป็นประเภทเจ้าชู้ไก่แจ้ ทั้งยังชอบหาเรื่องกวนตีนแกล้ง
 แหย่ไอ้เอื้อตลอด เอื้อมันเลยพยายามเลี่ยงที่จะอยู่ใกล้ ๆ ไอ้คิงเสมอ
 มา แต่เมื่อกี้มันเดินไปขึ้นรถไอ้คิงเองเลยเนี่ยนะ

ไอ้พระสงฆ์ เมืองไทยหิมะจะตกแล้วหรือเปล่า มันเกิดอะไร
 ขึ้นวะ ต้องมีอะไรที่เขายังไม่รู้แน่ ๆ

เจตยังยืนมีนอยู่ตรงนั้นอีกพักหนึ่ง กว่าที่ตั้งสติได้ว่าตัวเอง
 ควรกลับบ้านกลับช่องชะที่ก่อนจะโดนยุงในลานจอดรถทรมาน เขาเดิน
 งง ๆ ไปต่อคิววินมอเตอร์ไซด์ที่ตลาดข้างบริษัทเพื่อจะไปยังสถานี
 รถไฟฟ้า ระหว่างที่กำลังรอคิวยาวเหยียด เจตก็นึกทบทวนถึงความ
 สัมพันธ์ที่ผ่านมาของเพื่อนทั้งสองคน

พวกมันกีดกัน ทะเลาะกันแบบเล็ก ๆ น้อย ๆ มาตลอดตั้งแต่
 เอื้อเข้ามาทำงานที่ออฟฟิศนี้เมื่อสามปีก่อน จนกระทั่งเมื่อกลางปี
 ที่แล้ว ตอนไม่เพิ่งเข้ามาฝึกงาน เขาจำได้ว่าสองคนนี้ทะเลาะกัน
 หนัก ๆ เป็นครั้งแรก ถึงขั้นไม่พูดจากันหลายอาทิตย์ และจนถึงตอน
 นี้ก็ยังไม่ว่าพวกมันทะเลาะกันเรื่องอะไร เพราะไม่มีใครยอมบอก

เขาเลยสักคน ตอนนั้นเจตยังคิดฟุ้งซ่านว่าตอนงานเลี้ยงพวกมันคง
เมาแล้วผลอไปได้กันแบบในละครหรือนิยายมั้ง ถึงได้ดูโกรธเหมือน
ไปเผาบ้านกันขนาดนั้น แต่พอพวกมันกลับมาคุยกัน เขาก็ปิดข้อ
สงสัยไร้สาระนั้นทิ้งไปจากสมอง

แต่พอมาคิด ๆ ดู หลังจากนั้นความสัมพันธ์ของไอ้สองคนนี้ก็
ก็ดูเปลี่ยนไปนิดหน่อย ถึงจะยังกีดกันอยู่บ้าง แต่ก็น้อยลงเรื่อย ๆ
พักหลังเขายังตีกับไอ้คิงบ่อยกว่าอีก ตอนไปทริปปริษัทที่เสียดพวก
มันก็ไม่ทะเลาะอะไรกันเลยสักครั้ง อีกทั้งไอ้เอื้อยังยอมไปนอนห้อง
เดียวกับไอ้คิงแบบไม่ได้แย่ง ทั้งที่ถ้าเป็นเมื่อก่อนมันไม่มีวันยอม
ง่าย ๆ แน่ ไอ้คิงก็ดูอวแหวเอื้อหนักขึ้น ล่าสุดเมื่อสองสามวันก่อนที่
เอื้อตัดเล็บแล้วได้แผล คิงมันก็มาทำแผลปิดพลาสติกให้อื้อ แล้ว
ฝายันก็อยู่เฉย ๆ ยอมให้มันทำแผลให้อื้อ!

เฮ้ย มันแปลก ๆ จริงด้วยนี่หว่า ทำไมคิงมันต้องเป็นห่วงเป็น
ใยเอื้อเกินเบอร์ขนาดนั้น แล้วทำไมก่อนหน้านี้เขาไม่เคยสังเกตเลย
คือก็ดีใจนะที่เพื่อนเลิกทะเลาะกันสักที คนกลางอย่างเขาจะได้เลิก
ลำบากใจ แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้รู้สึกแปลก ๆ เหมือนสองคนนั้นมีลบลม
คมในอะไรบางอย่าง

เฮีย! หรือพวกมันจะแอบคบกันวะ!

ปึน ๆ!

“พี! จะไปป่าว!”

น้ำเสียงพึมพำเตอร์ไรค์วินที่หูตึงไม่น้อยดังขึ้น ทำเอาคน
ที่กำลังยืนเหม่อจินตนาการไปไกล ไม่ทันได้ดูแถวว่าถึงคิวตัวเองแล้ว
ถึงกับสะดุ้งโหยง

“ไปครับ ๆ ไปสถานีพร้อมพงษ์ครับ” เจตรีบก้าวขาขึ้นคร่อม

มอเตอร์ไซค์ ขึ้นซักเข้าไปกว่านี้อาจโดนพื้วินกับคนด้านหลังกินหัวเอาได้

คือเรียวมวดมน้อย่างครุ่นคิด ระวังที่พื้วินพาเขาฝ่าฟันการจราจรแสนติดขัดบนท้องถนนยามใกล้ค่ำ ถ้าจะบอกว่าสองคนนั้นแอบคบกันมันก็ย้อนแย้งชอบกล เพราะไอ้คิงเพิ่งบอกอยู่หยก ๆ ว่ามันติดใจคนที่เจอที่ผับ ที่มันไปนอนด้วยอยู่นี้ว่า ทั้งน่ารักทั้งเด็ดอะไรนั้น ถึงขั้นบอกว่าเป็นสเปก เป็นเพื่อนกันมาयीสิบกว่าปีเขาก็เพิ่งเคยได้ยินมันพูดด้วยแวตาดูติดอกติดใจขนาดนั้น ทั้งยังบอกว่าจะไม่ปล่อยไปง่าย ๆ

แต่เช็ทกับความรักรักษาสำหรับไอ้คิงก็คนละเรื่องกันอยู่ดี ในเมื่อมันชอบคนนั้น แล้วกับไอ้เอื้อนี่ยังไง แล้วแม่มันก็เพิ่งจะบอกให้มันไปดูตัวด้วย แล้วคิงมันก็ดูท่าว่าจะไปอีก ถ้ากำลังคบ ๆ คุย ๆ กับเอื้อก็ไม่น่าพูดว่าชอบคนอื่นอยู่ หรือยอมไปดูตัวไหมวะ...

เรื่องราวซับซ้อนโคตร ๆ สรุปลงมันมีซั่มตึงกันจริง หรือเขาแค่คิดไปเองละเนี่ย

เจตยังคงคิดไม่ตกตลอดทางนั่งรถไฟฟ้ากระแทงต่อแอร์พอร์ตเรลลิงก์ ไปจนถึงนั่งมอเตอร์ไซค์วินกลับถึงคอนโดของไม้ เขาเป็นคนประเภทชอบใส่ใจเรื่องชาวบ้านเป็นทุนเดิม แล้วยิ่งชาวบ้านที่ว่าคือเพื่อนสนิทสองคนของเขา คนหนึ่งเป็นเจ้าของกรรมนายเวรกันมาตั้งแต่ชั้นอนุบาล อีกคนก็ล้มหัวจมท้ายกันมาตลอดตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัย เขาก็ยิ่งต้องใส่ใจมากเป็นพิเศษอยู่แล้ว

ส่วนใหญ่ห้าสิบเอ็ดเปอร์เซ็นต์คือเขาเป็นห่วงไอ้เอื้อ ถ้าพวกมันคบหรือคุยกันอยู่จริง ก็ไม่รู้ว่าคิงมันจริงใจกับเอื้อแน่หรือแค่หาคนแก้เหงา เจตรู้จักกับไอ้คิงมาเกือบทั้งชีวิต เห็นมันคบ ๆ เลิก ๆ กับ

แฟนตั้งแต่ชั้นมัธยมต้นด้วยจำนวนที่นิ้วมือกับนิ้วเท้ารวมกันน่าจะ
ยังนับไม่พอ ถ้าไอ้คิงไม่คิดจริงจัง เขาก็ไม่ยอมให้เอื้อที่ผิดหวังใน
ความรักมามากต้องไปเสียดใจเรื่องแบบนั้นอีก

นอกจากนี้ ส่วนเล็ก ๆ ประมาณสี่สิบเก้าเปอร์เซ็นต์คืออยาก
เสือก ภาพิไอ้เอื้อนั่งรถไอ้คิงกลับบ้านด้วยกัน ทำให้สัญชาตญาณ
การเป็นนักสืบของเขาถูกกระตุ้นขึ้นมาอย่างแรงกล้า อย่างไรก็ตามเขาก็
ต้องรู้ให้ได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นระหว่างสองคนนั้น!

“พีเจต กำลังคิดอะไรอยู่หรือครับ” เสียดทุ้มทุ้มกิ้วหัวเราะ
ดั่งขึ้น ในตอนที่เขากำลังตักเกี๊ยวกุ้งเข้าปากเคี้ยวด้วยเจตนาอารมณ์มุ่ง
มันที่จะสืบหาความจริง

“ไม่” เจตเงยหน้าขึ้นสบตากับแฟนหนุ่มที่อายุน้อยกว่าและ
ฉลาดกว่าตนด้วยท่าทางจริงจังสุดขีด “พีถามไรหน่อยดี”

“ครับ?”

“ตอนไปเสียด ไม่ได้สังเกตเห็นไอ้คิงกับไอ้เอื้อปะ?”

“ทำไมหรือครับ” ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของร่างสูงฉายแววฉงน
น้อย ๆ ที่จู่ ๆ แฟนก็เกิดพูดถึงคนอื่นขึ้นมา

เจตตักเกี๊ยวกุ้งเข้าปากไปอีกคำ รีบเคี้ยวรีบกลืนอย่างรวดเร็ว
แล้วอธิบายต่อ “คือพีกำลังสงสัยว่าสองคนนั้นมันมีซัดมิติง”

“...ยังไงหรือครับ” ไม่ถามด้วยรอยยิ้มที่แสร้างทำเป็นงุนงง
ทว่าในใจกลับเริ่มกังวลขึ้นมา เมื่อเร็ว ๆ นี้เขายังเอิญไปรู้ความลับ
ของพีคิงกับพีเอื้อเข้า และพีคิงขอให้ช่วยปิดเอาไว้ อย่าบอกใคร แต่
ดูเหมือนว่าในที่สุดพีเจตก็จะสังเกตเห็นความผิดปกติเข้าแล้ว

“คือจี้ พักหลังมานี้ไอ้คิงกับไอ้เอื้อมันไม่ค่อยทะเลาะกัน
เหมือนเมื่อก่อน มันดูสนิทกันมากขึ้น ไอ้คิงจี้เอื้อออกกับไอ้เอื้อทุก

อย่างเลย ทั้งที่ปกติแหม่งขัดเก่งอย่างกับเป็นฝอยขัดหม้อ ที่เสม็ด
 'ไอ้เอื้อก็ยอมไปนอนห้องเดียวกับไอ้คิงแบบไม่หือไม่อือเลย ล่าสุด
 วันนีพี่เห็นไอ้เอื้อขึ้นรถไอ้คิงกลับคอนโดด้วย”

“เพื่อนกันกลับด้วยกันก็ไม่แปลกนี่ครับ”

“แปลกสิ! ถ้าเป็นสมัยก่อนให้เอามีดจ่อคอ เอื้อมันก็ไม่ยอม
 ขึ้นรถไอ้คิงกลับแน่ ๆ มันเกลียดช้ำหน้าไอ้คิงจะตาย แล้วจู่ ๆ มันก็
 ญาติดีกันซะงั้น ไอ้คิงดูเป็นห่วงเป็นใยไอ้เอื้อผิดปกติ วันก่อนนะ
 แค่อื้อเอื้อตัดเล็บพลาด ไอ้คิงแหม่งมานั่งทำแผลให้เฉยเลย!”

“...”

“พี่ก็เลยคิดว่าพวกมันสองคนอาจจะแอบคบกัน หรืออะไร
 ทำนองนั้นอะ ไม้ว่าเป็นไปได้ปะ” เจตกะพริบตาปริบ ๆ มองคนรัก
 ด้วยแววตาคาดหวังปนตื่นเต้น การได้เมาท์เรื่องชาวบ้านทำให้เขา
 รู้สึกคึกคักเสมอ และจะยิ่งคึกคักถ้าคู่สนทนามาร่วมวงเมาท์กับเขา
 ทว่าไม้กลับขมวดคิ้วน้อย ๆ ดวงตาหรีลงบ่งบอกว่าไม่ค่อย
 เห็นด้วย “ผมว่าไม่น่าไชนะครับ”

“อะ?” คนอายุมากกว่าเบิกตากว้าง อุตส่าห์คิดว่าไม้ น่าจะ
 เห็นด้วยแท้ ๆ แต่คำตอบกลับดันออกมาตรงกันข้ามเสียนี้

“คือพี่คิงกับพี่เอื้อเขาชอบทะเลาะกันเพราะทัศนคติไม่ตรงกัน
 ไซ้ใหม่ ผมคิดว่าบางทีเขาอาจจะมีโอกาสไปนั่งคุยเปิดใจกัน เลย
 ทำให้เข้าใจอีกฝ่ายกันมากขึ้นก็ได้ นะครับ” ไม้เสนอความคิดเห็น
 ออกมา

โห ทำไมน้องมันดูมีหลักการจังวะ ส่วนของเขาแหม่งดูมีแต่
 จินตนาการเลยอะ แต่ถึงอย่างนั้นเจตก็ยังคงเชื่อมั่นในความคิดตัว
 เองอยู่ดี

“เฮ้! แล้วทำไมไม่ต้องกลับด้วยกันด้วยอะ”

“ก็...คอนโดเขาอยู่ไม่ไกลกันเท่าไร อาจจะมีติดรถกลับเฉย ๆ ก็ได้เนอะครับ หรือไม่รถพี่เอ็งอาจจะเสียหรือเปล่า เลยขอติดรถพี่คิง กลับ” “ไม่พยายามตะล่อมหาเหตุผลที่ดูแนบเนียน แล้วก็เหมือนจะ ได้ผล เพราะคนอายุมากกว่าเงี้ยบกริบ

“อ่า...” เจตถึงกับอับจนถ้อยคำเมื่อได้ยินความเห็นที่ดูมีสาระ มากกว่าของตัวเอง ที่ไม่พูดมานานก็เป็นไปได้จริง ๆ นั่นแหละ แต่พอ เป็นไอ้คิงกับไอ้เอ็งมันก็เลยดูผิดปกติไป ทั้งที่ถ้าคิดตามที่ไม่พูด มันก็ดูไม่มีอะไรในกอไผ่เลยแท้ ๆ แต่เขากลับสลัดความรู้สึกแปลก ๆ ในอกออกไปไม่ได้เลย

“ไม่รู้อะ หนนี้พี่ว่ามันแปลกจริง ๆ นะ” เจตเดาะลึนจี้จ๊ก อย่างไม่ยอมแพ้ เป็นเพื่อนกันมาหลายปี ทำไมเขาจะไม่รู้จักนิสัย เพื่อนตัวเอง คนเกลียดชังหน้ากันมานานนม บทจะญาติติดกันมันก็ไม่น่าสนิทกันได้เร็วขนาดนี้หรือเปล่าวะ “พี่ว่าพี่คิดไม่ผิด มันต้องมี อะไรสิน่า”

“แต่พี่เจตก็เคยคิดว่าผมชอบพี่เอ็งนะครับ” “ไม่ดักคอด้วย รอยยิ้มซ้ำ ๆ”

ประโยคนั้นแทงเข้ากลางอกคนที่เคยภาคภูมิใจในสภิลความ ช่างสังเกตของตัวเองนักหนา แต่สุดท้ายกลายเป็นการมโนไปฝ่าย เดียว เจตซิงตาใส่เด็กตัวใหญ่ที่นั่งไหลลั่นเพราะกลั้นขำ ไบหน้าขาว เริ่มแดงขึ้นเรื่อย ๆ

“หยุดเลย ห้ามซ้ำ ก็ตอนนั้นมันไม่รู้นี่หว่า แต่รอบนี้มันไม่ เหมือนตอนนั้น!” คนพูดพ่นลมหายใจพรีด ยังคงเชื่อมั่นในความคิด ตัวเองแบบไม่มีอะไรมาล้มล้าง “มันเป็นความรู้สึกอะ พี่ว่าพวกแม่ง

ต้องมีความลับแน่ ๆ พี่มันใจ ตั้งแต่พุงนี้ไปพี่จะจับตาดู!”

“ครับ ๆ” ไม่ส่งเสียงกลัวหัวเราะพลางก้มหน้าก้มตากินอาหาร
เย็นของตัวเองต่อ

เจตตักเกี่ยวกุ้งเข้าปากเป็นคำสุดท้าย และรีบลุกขึ้นเอาชาม
ไปล้างด้วยแวนตามุ้งมัน ภาวนาให้ถึงพุงนี้เข้าไว ๆ

ภารกิจลับระดับ SS กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว ก่อนหน้านี้ที่เขาคิด
ว่าไม่ชอบเอื้อออาจจะพลาดไปหน่อย เอ่อ...จริง ๆ ก็ไม่หน้อย แต่
แล้วไง มนุษย์ทุกคนมันผิดพลาดได้นี้หว่า แต่หนนี้เขาจะลองเชื่อมั่น
ในสัญชาตญาณตัวเองอีกครั้ง ถ้าข้อสันนิษฐานของเขาที่ว่าไอ้คิงกับ
ไอ้เอื้อมีซั่มตึงกันเกิดเป็นจริงขึ้นมา นี่ก็คือสิ่งที่จะช่วยกอบกู้ศักดิ์ศรี
เขาคืนมาได้!

คอยดูเถอะ พุงนี้เขาจะหาทางเค้นพวกมันทุกวิถีทาง เอาให้
จนมุมให้ได้!

ชายหนุ่มไม่รู้เลยว่าในระหว่างที่เขากำลังคิดวางแผนเค้นคอ
เพื่อนอยู่นั้น สายตาของคนเป็นแฟนก็กำลังมองแผ่นหลังของตน
ด้วยความลำบากใจ ปนเปไปกับการขอโทษขอโพย

เขาสัญญากับพี่คิงไว้แล้วว่าจะช่วยปิดเรื่องพี่คิงกับพี่เอื้อ
เป็น Friend with Benefit กัน ดังนั้นเขาก็จะต้องทำตามสัญญา ต้อง
ขอโทษพี่เจตด้วยจริง ๆ แต่หนนี้เราคงต้องมีความลับกันสักเรื่องแล้ว
ละครับ

เจตนิพัทธ์ ตั้งตระกาล ไม่ใช่คนรักการทำงานขนาดนั้น
ถ้าไม่ติดว่าไม่ทำงานแล้วจะไม่กิน เขาก็จะเลือกนอนงို ๆ อ่าน
การ์ตูน ดูแอนิเมะอยู่บ้านไปยันแก่ ดังนั้นเจตเลยไม่เคยกระตือรือร้น

รอให้ถึงเวลาไปออฟฟิศ และไม่เคยถึงออฟฟิศตั้งแต่ไก่โหว่เพื่อช่วยพี่ยามเปิดตึก

แต่ทุกอย่างย่อมมีข้อยกเว้น โดยเฉพาะเมื่อถึงเวลาอยากรู้ อยากเห็นอะไรสักอย่าง มาก ๆ เข้า ดังนั้นเช้านี้ เวลาหกโมงสี่สิบนาที เจตก็มาอยู่ในห้องแผนกไอทีอันร้างราผู้คนพร้อมด้วยอาหารเช้า (ขนมปังสังขยาและน้ำเต้าหู้ใบเตยใส่เครื่องทุกอย่างจากตลาดข้างออฟฟิศ) มีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศดังหึ่ง ๆ ทำลายความเงียบ

สงสัยมาเข้าไป ยังไม่มีใครมาเลยวู๊ย ก็แหงละ กว่าจะเข้างานก็แปดโมงครึ่ง คนที่มาถึงออฟฟิศแล้วก็มีแต่ป้าแม่บ้านที่ต้องมาทำความสะอาด แต่การมาเข้าก็มีข้อดี คือเขาไม่ต้องทำตัวเป็นเมสเซนเจอร์รับฝากของจากใครมาส่งให้อัคคิงไอ้เอื้อ แล้วก็เป็นการเอาฤกษ์เอาชัย ระวังงำลั้งนั้งกินอาหารเช้า เขาเลยอาศัยความเงียบสงบนั้นั่งเค้นสมองคิดหาวิธีเค้นความลับจากเพื่อนทั้งสองไปด้วย

“เฮ้อ พี่เจต ทำไมวันนี้มาเช้าจัง” เสียงหัวดังขึ้นเรียกความสนใจ ในตอนที่เขาสวาปามอาหารเช้าจนอิมแปล้เรียบร้อย ไอ้กัณเดินถือหมวกกัณน็อกเข้ามาในห้อง ท่าทางดูประหลาดใจที่เห็นเขานั่งอยู่

“กูมากกว่าที่ควรถาม ทำไมมึงมาเข้าได้ ผีเข้าหรือ” เจตเลิกคิ้วใส่อีกหนึ่งคุณชายสายเสมอของแผนกที่วันนี้เสือกมาเข้าผิดปกติ

“ผิวเมียข้างบ้านมันทะเลาะกันตั้งแต่ตีห้าอะดิ เสียงดังจับหายผมรำคาญ เลยมานอนต่อที่ออฟฟิศดีกว่า” มันพูดพลางทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานตัวเอง คว่าหมอนรองคอมาใส่ทำท่าจะนอนหลับจริง ๆ แต่เจตเหงาปากเกินกว่าจะอยากอยู่เงียบ ๆ อีกต่อไป

เลยเดินไปทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะไอ้คิง แล้วออกปากชวนรุ่นน้อง
คุย

“กัน มึงว่าพักหลังมานี้ไอ้คิงกับไอ้เอื้อมันแปลกปะ?”

“หือออ? แปลกยังไงอะ” กันลืมหูลืมตาขึ้นมองอย่างแปลกใจ
อันที่จริงรุ่นพี่คนนี้ก็มักมีหัวข้อสนทนาแปลก ๆ มาคุยกับเขาตลอด
เก้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นเรื่องเม้าท์ชาวบ้าน และเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของ
เรื่องที่สรรหามาเม้าท์ยังเป็นการสันนิษฐานผิด ๆ อีกต่างหาก แบบ
ว่าพี่แกเซนส์ไม่ดีเท่าไรนะ เรื่องนี้คนเขารู้กันทั้งออฟฟิศ

“ก็แบบ มันไม่ค่อยดีกันเหมือนเมื่อก่อน แล้วเมื่อวานกูเห็น
ไอ้เอื้อขึ้นรถไอ้คิงกลับคอนโดด้วย”

“อ้อ ตอนเช้ารถพี่เอื้อเขาเบตหมดอะ แล้วพี่คิงทักไปทวงงาน
โบรชัวร์ที่ผมต้องอัปเดตขึ้นเว็บให้พอดี เลยแวะไปปรับพี่เอื้อ خاکลับก็ไป
ส่งแล้วก็คงจัมป์เบตให้เลย” กันพูดเสียงเนือย ๆ แต่คนฟังกลับรู้สึก
เหมือนมีตึกถล่มอยู่ในอก

อ้าว เขาตกข่าวเหวอเนี่ย แม่งไม่เห็นมีใครบอกเลย สรุปนี่เขา
คิดเป็นตุเป็นตะไปเองอีกแล้วเหวอวะ ไมสิ ไอ้เรื่องกลับด้วยกันอาจ
จะเคลียร์ แต่เรื่องอื่นยังดูมีพิรุณอยู่!

“แต่พักหลัง ๆ พวกมันก็ไม่ค่อยทะเลาะกันไม่ใช่เหวอ มึงว่า
มันไม่แปลกเหวอวะ”

“แล้วไม่ดีอ้อ อยากให้เพื่อนตีกันเหวอ พี่นี่แปลกนะ” กัน
เหลือบมองรุ่นพี่ด้วยสีหน้าอหยังวะ เจตจิงสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ
พยายามอธิบายให้รุ่นน้องหัวทึบฟัง

“ไม่ คือมึงเข้าใจป่าวว่าพวกมันทะเลาะกันมาตั้งกี่ปี จู่ ๆ ก็เลิก
กัตกันซะงั้น กูเลยคิดว่ามันอาจจะมิชชั่นติง”

“อีกละ พี่เจตอย่ามโนดิ อย่างพี่ไอ้เอ็งเนี่ยนะจะเอาพี่คิง”

“...” พอเจอรุ่นน้องสวนเช้าแบบนั้นเจตก็หมดทางจะเถียงต่อไปเหมือนกัน ไอ้เอ็งเกลียดคนเจ้าชู้ล่อชชาย ไม่จริงจั่งกับใครเข้ากระดุกดำ แล้วไอ้คิงก็เป็นคนประเภทแบบที่มันเกลียดด้วย ต่อให้พักหลังจะไม่ค่อยทะเลาะกัน แต่ทัศนคติคนเราคงไม่เปลี่ยนกันง่าย ๆ เอ็งไม่น่าจะยอมใจอ่อนกับไอ้คิงขนาดนั้น...

“พี่เจตงานหนักอะดิช่วงนี้ ไปนอนซักคืนนะ เผื่อตื่นมาสติจะเข้าที่เข้าทาง” กันตบไหล่คนอายุมากกว่าปุ ๆ ทั้งยังยื่นหมอนรองคออีกใบให้ เจตเลยใช้หมอนใบนั้นตีหัวมันไปที ก่อนจะเดินหน้าบูดกลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานตัวเอง

หรือจะคิดมากเกินไปจริง ๆ ะ...

เขานั่งคิดวนซ้ำไปมาอยู่แบบนั้น ภายในใจขัดแย้งกันอย่างหนัก เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ พอใกล้แปดโมงเหล่าพนักงานก็ทยอยกันเดินเข้ามาในแผนก ตอนที่นาฬิกาบนผนังซบอกรเวลาแปดโมงตรง ร่างสูงโปร่งของเอ็งก็เดินเข้ามาในห้อง ในมือถือแก้วชามะนาวสีหน้าดูไม่สดชื่นเท่าไร

“เอ้า มึง---

“เห็นกระเป๋าสตางค์กูบ้างไหม” ผู้มาใหม่ถามแทรกขึ้นพลางเลื่อนเก้าอี้ออกเพื่อสำรวจบริเวณใต้โต๊ะทำงาน เจตเบิกตากว้าง เพิ่งนึกได้ว่าเขายังไม่ได้ไลน์ไปบอกไอ้เอ็งว่าเก็บกระเป๋าสตางค์มันไว้ให้

“อยู่ที่กูเอง มึงทำตกไว้เมื่อวานอะ กูว่าจะไลน์ไปบอกแต่ยุ่ง ๆ ก็เลยลืม” คนพูดยิ้มแฉ่งขณะหยิบกระเป๋าสตางค์จากกระเป๋าตัวเองส่งคืนเจ้าของซึ่งมีสีหน้าโล่งอก

“ขอบใจมาก นึกว่าไปทำตกที่อื่น กูไม่อยากไปเสียเวลาทำ

บัตรใหม่” เอื้อบ่นก่อนถอนหายใจยาว เมื่อวานตอนถึงคอนโดแล้ว
หากกระเป๋าตังค์ไม่เจอเขาก็กังวลแทบแย่ แต่คิดว่าถ้าไม่ตกอยู่ที่
ออฟฟิศ ก็คงจะอยู่ในรถดิง

“เออ เอื้อ” ลูๆ เจตก็ส่งเสียงเรียก เจ้าของชื่อที่เพิ่งนั่งลงพร้อม
วางแก้วชามะนาวบนโต๊ะเงยหน้ามอง พบว่าดวงตาเขียววาวของเพื่อน
ดูหลุกหลิกชอบกล

“อะไร”

“เมื่อวานกูเห็นมึงขึ้นรถไอ้ดิงกลับ ทำไมมึงกลับกับมันอะ”

อีกฝ่ายถามเขาด้วยน้ำเสียงสบายๆ ทว่าแววดากลับตีมิไป
ด้วยการสังเกตสังกา เอื้อใจกระตุกทันทีเมื่อเห็นว่าสายตาของเพื่อน
สนิทเปลี่ยนไป ดูท่าว่าเจตน่าจะเริ่มสงสัยในความสัมพันธ์ของเขา
กับดิงแล้ว...

“รถกูแบบหมด มันโทร. มาพอดี กูเลยขอติดรถมาออฟฟิศ
ด้วยตอนเช้า ตอนเย็นก็เลยกลับกับมัน” เขาตอบด้วยน้ำเสียงราบ
เรียบและสีหน้านิ่งเฉย

“อ้อ กูก็ตกใจหมด ก็ว่าอยู่ว่าพวกมึงสนิทกันเบอร์นั้นแล้ว
เหวอวะ” เจตเออติดตาม แต่ตาดี ๆ จ้องโบหน้าหวานของเพื่อนสนิท
แบบไม่วางตา พยายามหาเศษเสี้ยวพิรุณบนใบหน้า นั้น ทว่าคนถูก
จ้องไม่แม้แต่จะหลบตาเขา เจตจึงคิดจะล้วงข้อมูลเพิ่ม หวังให้อื้อ
แสดงท่าทีออกมามากกว่านี้

“แต่ปกติมึงก็ไม่น่ายอมไปกับมันนี่นา ไอ้ดิงไม่กวนตีนมึง
ฉิบหายเลยเหวอ”

“ตอนนั้นกูไม่ได้มีทางเลือกอะนะนี่ ต้องรีบมาทำงาน แล้วไป
กับมันก็ประหยัดค่ารถด้วย ก็ทนๆ ไป”

คำตอบของเอื้อทำให้ข้อสันนิษฐานในใจเจตเริ่มสั่นคลอน ทั้งสีหน้า แววตา และน้ำเสียงไม่สั่นไหวเลยแม้แต่น้อย บวกกับคำพูดของไอ้กักรู้ว่าคนอย่างเอื้อน่าจะเหวอจะเอาไอ้คิง นันสิ ไอ้เอื้อเป็นคนสุดท้ายในโลกเลยมั้งที่จะยอมใจอ่อนกับไอ้คิงนะ

สรุปนี่เขาคิดไปเองอีกแล้วสิ โวะ! ไม่สนุกเลย

“โห มึงยอมทนอยู่กับมันได้นี่ก็เป็นความก้าวหน้าที่ยิ่งใหญ่สุด ๆ เลยนะ” เจตพิมพ์เบา ๆ ถึงใจจะเริ่มเอนเอียงไปทางคำพูดของเพื่อนอย่างง่ายดาย แต่ก็ไม่วายแอบสงสัยหน่อย ๆ “นอนห้องเดียวกัน ไปกลับด้วยกันได้ นี่แปลว่าพวกมึงติดกันน้อยลงแล้วจริง ๆ อะดิ”

“มั้ง” เอื้อตอบส่ง ๆ ขณะทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้และเปิดคอมพิวเตอร์ นึกในใจว่าโชคดีแค่ไหนที่วันนี้เขาขึ้นออฟฟิศมาก่อน ถ้าเป็นคิงขึ้นมาก่อนแล้วเจตไปคุยกับฝ่ายนั้น ก็ไม่รู้เลยว่าคนที่คาดเดาไม่ได้แบบคิงจะพูดอะไรออกไปบ้าง

มันคงไม่เปิดเผยความสัมพันธ์ของพวกเขาตามข้อตกลงที่คุยกันไว้ แต่คิงก็เป็นประเภทชอบทำให้ชาวบ้านสงสัย มันคงจะพูดอะไรสักอย่างให้เจตคิดไปไกล และเอื้อคิดว่านั้นไม่ใช่เรื่องที่ดีแน่ ๆ

“แล้วไปทำอิท่าไหนกันมาวะถึงติดกันได้เนี่ย”

ประโยคนั้นทำให้คนที่กำลังดูดูขามะนาวอยู่เกือบจะสลัดกเอื้อชำเลื่องมองเจต ลังเลว่าควรจะตอบอย่างไร

จริง ๆ ก็...หลายท่าอยู่ แต่ชินพูดไปแบบนั้นเจตมันคงเป็นลมแน่

“เจต!”

ตอนที่เขากำลังจะอ้าปากตอบ เสียงแหลม ๆ ของเจ็ฝ้ายดัง

ทะเลปลูกต้องขึ้นมาราวกับเป็นระฆังช่วยชีวิต

“คุณมันบอกว่าหนังสือรับรองเงินเดือนที่แกขอเสร็จแล้วนะ
แวะไปเอาที่ห้อง HR ได้เลย”

“โอเคครับเจ้” เจตริบคำแล้วชำเลื่องมองเอื้อแวบหนึ่ง ก่อน
จะลุกขึ้นเดินไปเอาเอกสารที่ห้องฝ่ายบุคคล

สีหน้าไอ้เอื้อไม่เปลี่ยนแปลงจริงๆ อะ สรุปคงไม่มีอะไรในกอ
ไผ่จริงๆ ละมั้ง แต่กั้นะ ลองจับตาดูไปอีกสองสามวันแล้วกัน ถ้าไม่มี
อะไรจริงๆ เขาก็คงต้องยอมรับว่าสัญชาตญาณตัวเองมันผิดอีกแล้ว
ต้องทำให้ว่าเขาไม่เหมาะกับการเป็นนักสืบจริงๆ

ในขณะที่คนหนึ่งกำลังปลงตกกับความผิดหวัง อีกคนก็ลอบ
ถอนหายใจอย่างโล่งอก เอื้อจ้องมองแผ่นหลังของเพื่อนสนิทจน
กระทั่งหายลับไปจากสายตา แล้วจึงหลุบตาลงมองหน้าจอ
คอมพิวเตอร์ด้วยแววตาเคร่งเครียด

ชั่วอึดใจถัดมา เขาก็ตัดสินใจหยิบโทรศัพท์มาส่งข้อความหา
เพื่อนนอนของตนทันที

‘สแกนบัตรแล้วอย่าเพิ่งเข้ามาในห้อง เจอกันที่ทางหนีไฟ ภู
มีเรื่องต้องคุยกับมึงเดี๋ยวนี้’

**ตึกสำนักงานที่ออฟฟิศย่านพร้อมพงษ์แห่งนี้สูงถึงสามสิบ
สองชั้น** ดังนั้นจึงไม่มีพนักงานสติดิคนไหนใช้บันไดทางหนีไฟไปยัง
ชั้นต่าง ๆ ยกเว้นเวลาลิฟต์เสีย ที่นี่จึงถือได้ว่าเป็นพื้นที่ที่ดูจะลับตา
ที่สุดในบรรดาทุกสถานที่ในออฟฟิศ เวลาที่เขาเป็นเรื่องด่วนต้องคุย
กับคิงจึงมักจะนัดมาเจอกันตรงนี้เสมอ

“ว่าไงคุณนอนล อยากคุยอะไรกับภูหรือครับ” เสียงทุ้มต่ำเจือ

ความกวนประสาทเล็ก ๆ ดั่งขึ้นทันทีที่ประตูทางหนีไฟเปิดออก
ร่างสูงของคิงเดินเข้าหาเขา ยกแก้วอเมริกาโน่มือขึ้นดูอีกครั้ง
หนึ่งด้วยท่าทางอารมณ์ดี

“หรือจริง ๆ แค่คิดถึงกูอะดิ ดูออก”

“เมื่อวานเจตมันเห็นว่าเรากลับด้วยกัน” คนตัวเล็กกว่าไม่
สนใจทำทีหยอกเินของคู่สนทนา และเริ่มเข้าประเด็นทันที “มันดู
เริ่มสงสัยแล้วว่าทำไมพวกเราไม่ค่อยทะเลาะกันเหมือนเดิม”

“ไม่เห็นเป็นไร ก็รอดมึงเสียจริง ๆ นี่ ดิตรถเพื่อนกลับก็ปกติปะ”

“อันนั้นก็ใช่ แต่การที่มันถามแบบนี้แปลว่ามันเริ่มสงสัยความ
สัมพันธ์ของเรา” เอื้อถอนหายใจหนัก ๆ ด้วยสีหน้ากังวล “กูกลัวมัน
จะจับได้ว่าเรา...”

“เอากัน” ริมฝีปากหยักโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มกรุ้มกรุ้ม

เอื้อม้มปากแน่น ดวงตากลมฉายแววดูกับคำพูดคำจา ลุ่น ๆ
แบบนั้น และยิ่งหงุดหงิดเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายดูไม่เดือดเนื้อร้อนใจเลย
แม้แต่น้อย

“ความลับจะแตก มึงไม่เดือดร้อนเลยงั้นสิ”

“แล้วมันแตกยังอะ”

ฝ่ายนั้นถามกลับแบบกำปั้นทุบดิน ทำเอาคนฟังจี๊ดปากอย่าง
ไม่พอใจ แต่พอคิงเห็นว่าเขาเริ่มหงุดหงิด มันก็รีบเสริม

“อย่าซีเรียสดีเอื้อ มึงก็รู้ว่าไอ้เจตความรู้อีกซักจะตาย มันจับ
ไม่ได้หรอก”

คิงหัวเราะเบา ๆ ยื่นมือมาหมายจะจับแก้มเขา คนหน้าหวาน
เบี่ยงหน้าหนี สีหน้าแวตาบ่งบอกว่าไม่เล่นด้วย

“เพราะอย่างนั้นไงกูถึงกังวล ขนาดคนที่ความรู้อีกซักอย่าง

เจตยังเริ่มถาม แล้วคนอื่นจะไม่สงสัยได้ยังไง มึงก็กำลังจะต้องไป ดูตัวด้วยไม่ใช่หรือ”

“...”

“กูซีเรียสนะคิง กูไม่ต้องการให้คนอื่นมาคอยจับตามองไปมากกว่านี้ มึงกับกูช่วงนี้อยู่ห่าง ๆ กันหน่อยแล้วกัน ไม่จำเป็นก็ไม่ ต้องคุยกันที่ออฟฟิศ”

“เออจั้นเลยหรือ” ร่างสูงเลิกคิ้ว ก่อนจะหัวเราะหึ ๆ แล้วเสนอ ความเห็นแบบขำ ๆ “จั้นเราก็เล่นละครทำเป็นทะเลาะกันให้ชาวบ้าน ดูแบบเมื่อก่อนเลยไหมล่ะ”

“เออจั้นก็ได้ จั้นต่อจากนี้กูจะเมินมึงสักพัก”

“เฮ้ย”

“วันนี้ทั้งวันไม่ต้องมาคุยกับกูนะ” พุดจบร่างเล็กก็เปิดประตู ทางหนีไฟออก เดินกลับเข้าออฟฟิศไป ทิ้งให้โปรแกรมเมอร์หนุ่ม ยืนอึ้ง ก่อนที่ริมฝีปากหยักจะเหยียดรอยยิ้มกว้างอย่างนึกเอ็นดู เพื่อนนอนของตน และเดินทอดน่องตามอีกฝ่ายเข้าออฟฟิศไป

ข้อตกลงของพวกเขาคือความสัมพันธ์นี้จะต้องเป็นความลับ และการเป็น Friend with Benefit กันก็ควรจะมีแค่เรื่องเซ็กส์ล้วน ๆ แบบไม่มีความรู้สึกอื่นมาเกี่ยวข้อง ไม่ควรจะมีฝ่ายใดตกหลุมรักอีก ฝ่าย แต่คิงกำลังนึกอยากแหกกฎทั้งสองข้อนั้น ตอนแรกก็แค่ถูกใจ แต่ตอนนี้เขาชอบเอื้อเข้าแล้วจริง ๆ ตั้งแต่กลับมาจากเกาะเสม็ด เขาก็อยากจะได้หน้าจิบเอื้อแบบเต็มตัว อยากให้คนทั้งออฟฟิศรู้จักกัน สักทีว่าผู้ชายคนนั้นเป็นคนของเขา

แต่พอดีช่วงนี้แม่จิงหวนระลึกไปหน่อย จู ๆ เขาก็จะถูกแม่จับ ส่งไปดูตัวซะจั้น พอเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรักษาผลประโยชน์ของ

ธุรกิจครอบครัว คิงก็ยังไม่สามารถดูว่าปฏิบัติไปได้แน่นอนว่าเขาไม่มีทางยอมแต่งงานกับคนอื่นเด็ดขาด เพียงแต่เรื่องนี้ต้องใช้เวลาเคลียร์สักพัก ระหว่างนั้นเขาต้องพยายามรักษาความสัมพันธ์กับเอื้อไว้ คิงคิดว่าเอื้อเองก็น่าจะชอบพอเขาอยู่บ้าง เพียงแต่เจ้าตัวแสนจะขี้ระแวงเหลือเกิน ทั้งไม่ไว้วางใจที่เขาดูเจ้าชู้ ทั้งแคร์สายตาคนรอบข้างแบบสุดๆ

ซินปุมบ่ามออกตัวแรงไป น้องแมวขาวคงได้หนีเตลิด ในเมื่อตอนนี้เอื้อยังไม่ต้องการให้ใครมาสงสัยในความสัมพันธ์ของพวกเขา ก็คงยังทำอะไรไม่ได้นอกจากตามน้ำไปก่อนสินะ

EP2

ความลับ (Part 2)

(หมายเหตุ : เหตุการณ์ในตอนนี้

เกิดขึ้นหลัง EP15 ก่อนเข้าสู่ EP16 ของเรื่อง *อย่าเล่นกับอนด*)

เจตนิพัทธ์เป็นคนประเภทปวกใจเชื้ออะไรแล้วจะไม่ยอม เปลี่ยนความคิดง่าย ๆ หมายถึงในอดีตเขาเคยเป็นแบบนั้นนะ แต่หลังจากที่ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองพาให้หน้าแตกหมอไม่รับเย็บ อยู่บ่อย ๆ เข้า เขาก็ไม่กล้าที่จะเชื่อในความคิดของตัวเองมากเท่า แต่ก่อนอีกต่อไป

และนี่ก็คงเป็นอีกครั้งหนึ่งที่มีการคาดการณ์ของเขาผิดพลาด เมื่อวานซินซามันใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าไอ้คิงกับไอ้เอ็งมีซั่มติดกัน แน่ ๆ แต่กลายเป็นว่าสองวันถัดมา บรรยากาศระหว่างพวกมันกลับ พลิกจากหน้ามือเป็นหลังตีน

“เอ็ง มึงทะเลาะอะไรกับไอ้คิงอีกปะเนี่ย” เจตแอบกระซิบถามเพื่อนสนิทที่นั่งหน้าห้องเหมือนทุกวัน แต่บรรยากาศรอบตัวมันกลับอึมครึมไม่ต่างจากห้องฟ้าก่อนพายุทอร์นาโดเข้า ส่วนหนึ่งคือ เพราะวันนี้มีมงคลกลางาน (เรียกให้ตรงตัวหน่อยคืออู่งาน) อีกแล้ว

ไอ้เอื้อเลยต้องมาตามล้างตามเช็ดทำงานที่พี่แถมองไว้ แล้วฝ่ายการตลาดจะเอาภายในวันนี้ให้แทน แต่อีกส่วนน่าจะมีสาเหตุมาจากไอ้โปรแกรมเมอร์ที่นั่งอยู่ด้านหลังพวกเขา

เสียงรัวแป้นคีย์บอร์ดและเสียงคลิกเมาส์ดังขึ้นเป็นระยะ ๆ พนักงานในแผนกไอทีกำลังตั้งใจทำงาน ส่วนเจตก็กำลังตั้งใจใช้โล่เสียงเพื่อนด้วยความอยากรู้ใจแทบขาด

ตั้งแต่เมื่อวานไอ้เอื้อก็ดูจะไม่อยากคุยกับไอ้คิงเท่าไร แต่ตอนพักกลางวันก็ยังไปกินข้าวด้วยกันตามปกติ ทว่าพอมาถึงเช้าวันนี้ ไอ้เอื้อก็เมินไอ้คิงไปโดยสมบูรณ์แบบ ไม่พูดไม่จา ไม่มองหน้า พอเจอไอ้คิงแกล้งแซวแกล้งแหงก็ตวัดสายตาดูใส่ ทำหน้าเหมือนอยากแข่งให้มันท้องเสียสักสามวัน อะไรทำนองนั้น

สรุปก็คือเช้านี้ไอ้เอื้อดูอารมณ์บูดสุด ๆ ส่วนไอ้ตัวที่น่าจะเป็นต้นเหตุยังคงทำหน้าที่รื้อ แต่มีเรื่องประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง คือเจตสังเกตเห็นว่าไอ้คิงปากแตก ทั้งที่เมื่อวานยังปกติดี ส่วนไอ้เอื้อวันนี้ก็สวมมาสก์มาทำงาน บอกว่าเป็นภูมิแพ้ น้ำมูกไหล ทั้งที่เมื่อวานมันก็ยังสบายดีเช่นกัน

“นิดหน่อย” น้ำเสียงราบเรียบของคนถูกถามออกจะห้วนกว่าปกติ ดวงตาสีนิลคู่สวยแม้ไม่ละสายตาจากงานที่กำลังทำ แต่ก็เห็นความหงุดหงิดฉายชัดอยู่ในดวงตา ยิ่งเมื่อได้ยินเสียงคู่อริตะโกนสั่งงานรุ่นน้องโปรแกรมเมอร์ในทีม มือที่กำลังคลิกเมาส์ของเอื้อก็ดูเหมือนจะออกแรงคลิกหนักขึ้น

“มันกวนตีนมึงอีกแล้วหรือ”

“ใช่” เอื้อกัดฟันกรอด พยายามสูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อระงับอารมณ์

เมื่อวานก่อนเวลาทำงาน เขาตกลงกับไอ้คิงว่าจะทำเป็นเมิน ไม่คุยกันที่ออฟฟิศ แต่ตอนนี้ไม่ต้องแกล้งทำแล้วละ เพราะเขาไม่อยากจะคุยกับมันจริง ๆ

ส่วนสาเหตุนะเหออ ก็อยู่บนปากเขานี่ไงละ!

แผลบนปากเจ็บจี๊ดขึ้นมาทันทีที่เขาเปลอแม้มปากได้มาสัก เอื้อพ่นลมหายใจแรง ๆ ขณะนี้ไปถึงเหตุการณ์ชวนโมโหเมื่อวาน เรื่องมันเริ่มจากการที่คิงมานอนกับเขาที่คอนโด ปกติเวลา อารมณ์พลุ่งพล่านก็จะมีบ้างที่มันเปลอทำในสิ่งที่เขาไม่ชอบ อย่าง การทำรอยบนตัว หรือการออกแรงมากไปตอนที่กำลังเข้าด้ายเข้า เข็มกัน ซึ่งส่วนใหญ่เขาก็จะบ่นห้ามไม่ให้ทำอีก แล้วก็ปล่อยผ่านไป เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตั้งใจ

แต่เมื่อวานเอื้อรู้สึกได้ว่าคิงตั้งใจกัดปากเขาตอนกำลังจูบกัน เขารู้ว่ามันไม่เห็นด้วยที่เขาแกล้งทำเป็นเมินมันที่ออฟฟิศ ก็เลยใช้ โอกาสนี้มาแกล้งเขา ส่วนเขา แ่นละว่าไม่เห็นด้วยกับการทำตัว เหมือนไม่แคร์สายตาคอนอื่นของมันเช่นกัน แล้วก็โกรธด้วยที่โดน แกล้งแบบนี้ เลยกัดปากฝ่ายนั้นตอบไปบ้าง ผลสุดท้ายเลยปากแตก ได้แผลกันมาทั้งคู่

ตอนแรกเขาไม่ทันได้คิดอะไรมาก เพราะว่าตอนนั้นก็กำลัง... ช่างเถอะ แต่พอตอนเช้าตื่นมา เอื้อก็เพิ่งนึกได้ว่าทำแบบนี้ยิ่งจะดู มีพิรุณเข้าไปใหญ่ ปากแตกพร้อมกันแบบนี้ ถ้าใครช่างสังเกตสัก หน่อยคงไม่พ้นโดนสงสัยแน่ ๆ เขาเลยต้องแก้ปัญหาด้วยการอ้ากับ บรรดาเพื่อนร่วมงานว่าเป็นภูมิแพ้อากาศและสวมมาสก์ขณะทำงาน ส่วนตัวต้นเหตุที่ทำให้เขาต้องนั่งระแวงกลับลอยหน้าลอยตา ไร้ซึ่ง ความกังวล เอื้อจึงพานหงุดหงิดจนไม่ยอมคุยกับฝ่ายนั้นไปเลย

จริง ๆ

“คราวนี้เรื่องอะไร”

“เรื่องไร้สาระ” เอื้อเค้นเสียงลอดไรฟันตอบแบบตัดบท มีอ
กำมาส์แนแน ภาษากายดูชัดเจนว่าไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก

เจตเองก็ไม่ได้หวัทิบเกินกว่าจะดูไม่ออก ไม่รู้เหมือนกันว่าไอ้
คิงไปแก๊งอะไร แต่รอบนี้ท่าทางมันจะทำให้เอื้อหงุดหงิดมากจริง ๆ
สรุปไอ้ที่คิดเป็นตุเป็นตะเมื่อวันก่อนว่าพวกมันแอบคบกัน ก็เป็นแค่
การมโนของเขาอีกแล้วสิ เฮ้อ ไอ้คู่นี้กลับมาสามวันตีสี่วันไข่กันอีก
แล้ว นี่เขาก็ต้องกลับมาจับตคนกลางอีกแล้วใช้ไหม---

“เฮ้ย คุณอนล ส่งไฟล์งานให้ไอ้กันยังอะ น่องมันทวงละเนี่ย”

ยังคิดไม่ทันจบ เสียงทุ้มต่ำแบบจงใจกว่นประสาทก็ตั้งขึ้น
ทำลายความสงบของแผนก เจตแทบจะยกมือกุมขมับเมื่อเห็นเอื้อ
กำมาส์แนแนแทบแตกคามือ ส่วนไอ้คนพูดก็หมუნแก้อี๋มาทางพวก
เขา นั่งหลังพิงพนักเก้าอี้ ท่าทางสบายอกสบายใจ รอยยิ้มกริม
ประดับอยู่บนใบหน้าคมคาย

“เดี๋ยว ผมเปล่านะ ๆ” คนถูกพาดพิงอย่างไอ้กันที่นั่งทำงาน
อยู่ดี ๆ ก็ถูกลากเข้าไปมีเอื้อวถึงกับสะดุ้งโหยง

“มึงไม่กล้าทวง กูก็ทวงให้นี่ไง ไม่ต้องเกรงใจ ๆ” ไอ้คิงพูดต่อ
แต่ดูจากหน้าตากวณดินของมันแล้วไม่น่าจะเป็นเรื่องงานจริง ๆ
หรือก มันแค่หาเรื่องเหยื่อเอื้ออีกแล้วแน่ ๆ

เจตกลืนน้ำลายเอื้ออก รีบชำเลืองมองเจ้าของโต๊ะข้าง ๆ ที่
กำลังแผ่ออว่าไม่เป็นมิตรแบบเต็มพิกัดออกมา ถึงกระนั้นริมฝีปาก
อวบอ้อมไม่ยอมขยับส่งเสียงโต้ตอบ ไม่แม้แต่จะหันไปมองไอ้คิงด้วย
ซ้ำ เมินกันแบบจะจะเลยละ

“คุณอนล ไห้ย เอื้อ” พอเห็นว่าคนที่อยากสนทนาด้วยไม่มี ปฏิกริยา คนกวนประสาทก็เริ่มเรียกชื่อซ้ำ ๆ แต่เจ้าของชื่อยังคงนั่ง คอแข็ง ไม่มีทีท่าว่าจะหันไปมองคนพูดแต่อย่างใด

เอื้อไม่อยากจะให้ใครมาจับตามองความสัมพันธ์ของพวกเขา แต่ไอ้คิงกำลังทำสิ่งที่ตรงกันข้ามอยู่ชัด ๆ แบบนี้มันน่าโกรธไหม รู้จึ่ เมื่อคืนเขาน่าจะกัดปากมันให้แรงกว่านั้น เอาให้วันนี้เคี้ยวข้าวไม่ได้ เลย!

“เจต ฝากบอกคุณอนลเขาหน่อยดิว่านั่งเกร็งแบบนั้นเดี๋ยวจะคริวก็กินทั้งตัวพอดี” คนปากเปราะยังไม่ยอมเลิกวาง่าย ๆ

คนอื่นในแผนกก็เริ่มมองหน้ากันเล็กน้อย เจตได้ยินเสียงไอ้เอื้อ สูดลมหายใจเข้าลึก เป็นสัญญาณว่าความอดทนใกล้จะสิ้นสุด แต่ตอนนี้เป็นเวลาทำงาน ชื่นปล่อยให้มันต่อปากต่อคำกันตอนนี้ คุณกฤษ ผู้จัดการใหม่ที่เพิ่งเข้ามาทำงานเมื่อสองสามวันก่อนคงได้เรียกไปสวดกันชุดใหญ่

“ไอ้ย มึงนี่ก็หาเรื่อง ไป ๆ ๆ กลับไปทำงาน!” เจตหันไปแยก เขี้ยวใส่เพื่อนวัยเด็กของตัวเอง โชคดีที่ไอ้คิงยังมีสติอยู่บ้าง มันเลย ยักไหล่ เบะปากกวน ๆ แล้วยอมหมุนเก้าอี้กลับไปทำงานต่อ ส่วนเจตก็ถอนหายใจเฮือกอย่างโล่งอก

เอาละ ต้องยอมรับว่าเขามองพลาดไปจริง ๆ กวนตีนกันขนาดนี้จะเอาอะไรไปคบกันได้วะ ถึงไอ้คิงมันจะมีชื่อติดอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ไอ้เอื้อที่แสนจะซื่อสัตย์ก็ไม่น่าอยากปवादประสาทกับคนแบบนี้ไปทั้งชาติแน่ เขาควรจะเลิกคิดแล้วเอาเวลาไปถามไม้ติ๊กว่าว่ามีเพื่อนคนไหนยังโสดและติดอยู่บ้างไหม เผื่อจะได้แนะนำให้อื้อมันได้บ้าง

ห้องแผนกกลับสู่ความสงบเงียบอีกครั้งหลังคู่กัดเจ้าประจำ เลิกซึ่ม ๆ ใส่กัน เจตบ่ายหน้ากลับไปมองจอคอมพิวเตอร์ ทำงานไปพลาง คิดสะระตะถึงเพื่อนของไม้ที่ตนเองเคยพบเจอว่ามีใครที่ดูเหมาะกับ ไอ้เอื้อบ้างหรือไม่ ทว่าในตอนที่กำลังจะหันไปหาเอื้อให้มันช่วย เลือกลิสพื้นที่หลังงานกราฟิกที่กำลังทำอยู่ ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นอีกฝ่าย ถอดมาสก์ออกเพื่อดูคาแพ

“เอื้อ”

“อะไร”

“มึงปากแตกนี่” เจตกระซิบพร้อมเบิกตากว้าง มองริมฝีปาก อวบอิมของเพื่อนที่บวมแดงโดดเด่น

คนถูกทักที่กำลังถือแก้วคาแพนั่งค้างไป แม้สีหน้าจะยังคง เรียบเฉย แต่หัวใจของเอื้อกลับเต้นกระหน่ำด้วยความวิตก เมื่อเห็น เจตหันไปมองใครอีกคนที่กำลังนั่งหันหลังทำงานอยู่ด้านหลังเขา

“ไอ้คิงก็ปากแตก นี่พวกมึง...” เจตกลืนน้ำลาย มองเขาด้วย แววตาเหมือนไม่อยากเชื่อ

เอื้อถึงกับนั่งตัวแข็ง ปากคอแห้งผาก แอบภาวนาสุดหัวใจ

ขอละ อย่าให้เจตรู้ อย่าให้มันจับได้เลย อีกไม่นานความ สัมพันธ์นี้ก็ต้องจบลงอยู่แล้ว เขาอยากให้เรื่องราวระหว่างเขากับคิง เป็นความลับตลอดไป...

“พวกมึงทะเลาะกันถึงขั้นต่อยกันเลยหรอวะ คงไม่ใช่ใช่ไหม” เจตกระซิบถามด้วยสีหน้าไม่สบายใจสุดขีด แต่คนฟังโล่งใจจนแทบ จะทิ้งตัวพิงพนักเก้าอี้อย่างหมดแรง

ดีใจที่ความลับไม่แตก แต่ให้ตายเถอะ รู้สึกเหมือนอายุสั้นลง ไปสิบปีเลย

“เปล่าหรือก ฎเปลอกัดปากตัวเองเฉยๆ” เอื้อพยายาม
ปั้นหน้านิ่ง ควบคุมเสียงตัวเองให้เฉยชาเหมือนเป็นการบอกเล่า
เรื่องราวทั่ว ๆ ไป ซึ่งเขาคงทำได้สำเร็จ เพราะเจตตุมไม่มีท่าทีสงสัย
อะไรทั้งสิ้น

“แล้วไป กูตกใจหมด ถึงจะโกรธกันยังไงก็อย่าใช้กำลังกันเลย
นะเว้ย ยังไงก็เพื่อนกัน” ใจ้เจตกระซิบกำชับกับเขา ดวงตาเรียวเล็ก
เหลือบมองแผ่นหลังกว้างของใครอีกคน ก่อนจะยื่นหน้ามากระซิบ
ถามเขาอีกครั้ง

“แล้วใจ้คิงแม่งไปทำไมวะ เมื่อเข้าไปถาม มันบอกเสียก”

“คงไปกวนตีนใครเข้าแล้วโดนต่อยมามั้ง” เอื้อตอบด้วยน้ำ
เสียงเฉยเมยแล้วนั่งทำงานต่อ แต่สมาธิของเขาก็ไม่ได้จดจ่อกับงาน
ยั้งนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืนเขาก็ยังหงุดหงิด

น่าโมโหชะมัด โดนเขากัดปากจนได้เลือดแท้ ๆ ยังมีหน้ามา
หัวเราะยิ้มหน้าระรื่นใส่ ชอบใจขนาดนั้นเลยสิที่ความลับเกือบจะ
แตก คิงมันเป็นพวกไม่แคร้สายตาใครอยู่แล้ว แต่เขาแคร้ ถ้าใครรู้
เข้าว่าเขาแอบมีความสัมพันธ์อย่างว่ากับเพื่อนร่วมงาน เขาจะมอง
หน้าคนอื่นในบริษัทได้อย่างไร เขาคิดน้อยไปจริง ๆ นั่นละที่ยอม
ตกลงเป็น Friend with Benefit กับคิง นี่ยังไม่นับว่าความรู้สึกของ
เขากำลัดถลาลึกจนน่ากลัวว่าจะถอนตัวไม่ขึ้นอีก...

ความสัมพันธ์แบบนี้เป็นกับดักที่อันตรายมากจริง ๆ...

เจตเคยชินกับสถานะคนกลาง โดยเฉพาะการเป็น
กรรมการห้ามศึกระหว่างเพื่อนสองคน ที่มองหน้ากันที่ไรก็มีแต่เรื่อง
ให้ปวดหัว จะมีก็ช่วงหลังมานี้ที่เขาไม่ค่อยได้ทำหน้าที่นี้เพราะพวก

มันไม่ค่อยดีกัน แต่ดูเหมือนว่าช่วงเวลาแห่งความสบายใจจะสิ้นสุด
ลงไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้อยากกลับมาเจอสถานการณ์เดิม ๆ อีกแล้ว...

“คุณอนล กูซื้อขามะนาวมาง้อละเนี่ย เลิกโกรธได้ยัง” ไอ้คิง
ที่กินข้าวเสร็จก็ลุกขึ้นจากโต๊ะหายหัวไป ทิ้งให้เจตต้องเป็นคนจ่าย
ค่าอาหารให้มันไปก่อนเดินกลับมาพร้อมขามะนาวแก้วหนึ่งในมือ
ก่อนยื่นให้อี้เอื้อที่มีสีหน้าไม่ยินดียินร้าย

“ไม่อยากกิน” ประโยคนั้นเป็นการตัดรอนไม่ตรีอย่างชัดเจน
เอื้อวางเงินค่าอาหารลงบนโต๊ะแล้วลุกขึ้น เดินดุ่ม ๆ กลับออฟฟิศ
ทันที โดยมีไอ้คิงรีบเดินตามไป ส่วนเจตที่รับหน้าที่เป็นคนเคลียร์ค่า
อาหาร ก็รีบไปจ่ายเงินเจ้าพรแล้วรีบตามพวกมันไป เพื่อให้อี้เอื้อจะเกิด
พิวส์ขาดแล้วต่อยไอ้คิงขึ้นมาจริง ๆ

ถามว่าทะเลาะอะไรกันก็ไม่มีใครยอมบอก เขาก็ซี้เกียจจะ
สนใจแล้วละ ไอ้คิงมันก็สรรหาเรื่องมากวนตีนอี้เอื้อได้แบบไม่ซ้ำ
แต่ละเรื่องก็ไร้สาระทั้งนั้น ดูท่าหนนี้ก็เป็นแค่การทะเลาะกันเล็ก ๆ
น้อย ๆ แบบเดิม แล้วเดี๋ยวพวกมันก็ตีกันตัวเอง

หรือเปล่าวะ...

เจตเร่งฝีเท้าตัวเองขึ้นเมื่อเห็นเพื่อนสองคนที่เดินนำอยู่ไกล ๆ
เริ่มเกิดการลงไม้ลงมือ ไอ้คิงยื่นหน้าไปพูดอะไรสักอย่างกับเอื้อ คน
ตัวเล็กกว่าจึงพาดฝ่ามืออรหันต์ลงบนไหล่มัน เสียงดังเพียงหนึ่ง
นั่น ๆ ดังมาถึงนี่ ไม่แปลกใจเลยว่าถ้าถอดเสื้อออกมาแล้วไหล่
ไอ้คิงจะแดงเถือก

แต่โชคดีที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นไปมากกว่านั้น ตลอดช่วงบ่าย
ไอ้คิงไม่ได้กวนตีนอี้เอื้อ สองคนนั้นไม่ได้คุยกันอีก พอถึงเวลากลับ
บ้านต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันกลับทันที ท่าทางเมินเฉยที่อี้เอื้อมี

ต่อไอ้คิงทำเอาเจตรู้สึกที่ตัวเองเสียเวลาชะมัดที่เคยคิดไปไกลว่าพวกมันจะแอบคบกัน

“ไม่รู้ปะ วันนี้ไอ้สองคนนั้นมันตีกันอีกแล้ว โอ้ย ปวดหัววะ” เจตกลับมานั่งระบายความรู้สึกให้แฟนตัวเองฟัง ตอนนี้เป็นเวลาสามทุ่มกว่า พวกเขากำลังนั่งเล่นเกมอยู่ด้วยกันบนโซฟาในห้องรับแขก มือก็กดจอยเกมไปปากก็พร่ำบ่นไปด้วย “ไม่รู้มันทะเลาะอะไรกันอีก ไอ้คิงซื้อซามะนาวมาจ้อ เอ้อมันก็ไม่ยอมกินด้วย”

“เขาทะเลาะกันอยู่เรื่อยเลยนะครับ” ไม่ส่งเสียงกลัวหัวเราะซ้ำเลื่องมองแฟนหนุ่มที่นั่งทำหน้ามู๋มู๋ด้วยความเหนื่อยใจ

“ใช่ เห็นพักหลัง ๆ มานี้มันไม่ค่อยทะเลาะกัน พี่ก็อุตส่าห์แอบตีใจ คิดไปไกลเลยว่าแม่งแอบคบกันหรือเปล่าวะ ไหงกลายเป็นแบบนี้อีกแล้วไม่รู้”

“เห็นไหมครับ ผมบอกแล้วว่าไม่มีอะไร” คนอายุน้อยกว่ากล่าวเสียงเนิบ ส่วนคนฟังก็พนมมหายใจพริต

“จริง เสียเวลาชะมัด ไม่สนุกเลยอะ” เจตกดกระแทกปุ่มบนจอยระบายความหงุดหงิด สุดท้ายสัญชาตญาณเขาก็เชื่อไม่ได้จริง ๆ สិនะ! ขายชี้หน้าชะมัด ดินะที่ไม่ออกตัวแรงไปกว่านี้ แค่นี้ก็ไม่รู้ว่าจะเก็บเศษหน้าอย่างไรไหวละ

“พวกมันตีกันทั้งปีทั้งชาติแบบนี้ คงไม่มีวันคบกันได้จริง ๆ แหละ ไอ้เอ้ออะไม่เอาไอ้คิงแน่ ๆ ไม่ว่าปะ” เจตชวนคุยอย่างออกรสออกชาติ เขาพูดต่อโดยไม่ทันสังเกตว่าคู่สนทนาของตัวเองเงียบไป “นี่ถ้าพวกมันเกิดคบกันขึ้นมาจริง ๆ พี่จะยอมไปนั่งเท่ากับไอ้ต่างหน้าบริษัทเลย!”

“...จะดีเหอครับ”

“ดีสิ!” เจตพุดอย่างมั่นอกมั่นใจ ถึงโลกนี้ความไม่แน่นอนจะเป็นสิ่งที่แน่นอน แต่สิ่งหนึ่งที่ดูท่าจะชั่วร้ายแบบไม่ต้องกลัวการเปลี่ยนแปลงก็คือเรื่องนี้ล่ะ

“พี่ว่าถ้าจะให้ไอ้เอื้อยอมคบกับไอ้คิง ก็คงมีวิธีเดียวคือไอ้คิงติดน้ำมันพรายใส่ ไม้ก็ไอ้เอื้อยยอมจำเสื่อม ไม้ก็---“

“พี่เจต ผมนั่งอยู่ตรงนี้นะครับ” จู้ ๆ ไม้ก็กล่าวขัดทะเล่ปลั่งองขึ้นมา

เจตหันไปมองง ๆ แล้วก็ถึงกับเหวอเมื่อพบว่าใบหน้าหล่อเหลาของแพนหนุ่มกำลังฉายชัดถึงความน้อยใจ “ทำไมพี่พุดถึงแต่เรื่องคนอื่นล่ะ”

“อ้าว กะ...ก็...” คนอายุมากกว่าถึงกับพุดตะกุกตะกัก ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ปกติเขาก็เมาท์เรื่องชาวบ้าน คุยเรื่องสัพเพเหระกับไม้อยู่เป็นประจำ ไม่เคยเห็นน้องมันบ่นสักครั้ง แต่ไหนคราวนี้ถึงดูน้อยใจขึ้นมาได้วะ

“พี่สนใจเรื่องพี่คิงกับพี่เอื้อมากกว่าผมอีก”

ไอ้เด็กตัวโตยังคงตัดพ้อต่อไป ไม้วางจอยเกมลง นั่งคอตคดูซีมเซา ส่วนเจตก็เริ่มจะลนลานขึ้นทุกขณะ ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

ฉิบหาย ๆ ไม้คงคิดว่าเขามัวแต่สนใจเรื่องชาวบ้านจนไม่สนใจมันแน่ ๆ เอาไงดีวะ...

“ไม้ พี่ขอโทษ” เจตส่งเสียงอ่อย ๆ ลืมไปเลยว่าเวลาส่วนตัวของพวกเขามีไม่มาก พอพุดถึงแต่เรื่องคนอื่นมากเข้า ลืมถามสารทุกข์สุกดิบของไม้ในวันนี้ น้องมันจะน้อยใจก็ไม่แปลก

“ไม้ พี่ผิดไปแล้ว” เจตพุดเบา ๆ อีกครั้ง เจ้าลูกหมาตัวโตขำเลื่องมองเขาแวบหนึ่ง แต่สีหน้าหงอ ๆ ยังไม่จางหายไป

วินาทีนั้นเจตนึกถึงเรื่องที่เขาไปขอคำปรึกษาจากเอื้อเมื่อหลายวันก่อน เรื่องวิธีการอันแพน สงสัยจะได้ถูกขังตัวไว้แล้วมั้ง...

“ไม่...” เจตเริ่มใช้เสียงสองพยางค์เข้าไปใกล้คนตัวใหญ่กว่า สอดแขนเข้าไปสวมกอดเอวสอบจากด้านข้างอย่างระมัดระวัง เขาค่อยๆ เอนหัวลงซบไหล่หนา หัวใจเต้นตึกตักด้วยความตื่นเต้นปนเกือบเกิน

ทำแบบนี้แล้วไม่ชินเลยวู้ย ไม่รู้ว่าดูตลกหรือเปล่า แต่ที่แน่ๆ การเป็นฝ่ายเข้าไปกอดก่อนบ้างมันก็รู้สึกดีอยู่นะ

“พี่ไม่พูดเรื่องคนอื่นแล้ว สัญญา ไม่น้อยใจนะ” เขาพิมพ์แล้วเงยหน้าขึ้นตาคู่นั้น สบสายตากับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของคนที่รัก แวบแรกเขามองเห็นความประหลาดใจในดวงตาคู่นั้น ก่อนที่วินาทีต่อมามันจะเริ่มทอประกายวิบวิบเหมือนมีดวงดาวสักพันดวงอยู่ภายใน

“แต่ผมน้อยใจจริงๆ นะครับ” ไม้ยังคงใช้สีหน้าน่าสงสารต่อไป แต่เนื้อความในประโยคที่เพิ่งพูดออกมา บวกกับสายตาที่เริ่มเปลี่ยนไป ทำให้เจตรู้ตัวว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น

เออะ คินนี่ได้นอนดีกั๊วเน้อ... เลยกู...

“พี่เจตต้องง้อผมนะ”

“ง้อ...ยังงั๊ว” เขากลั่นใจถาม

ไม่มีคำตอบเป็นคำพูด เจ้าเด็กตัวใหญ่หันไปกดปิดเกม ปิดจอทีวี ก่อนจะหันมายิ้มหวานให้แล้วซ้อนตัวเขาขึ้นอ้อมทันที

“ไปคุยเรื่องวิธีง้อกันในห้องนอนแล้วกันครับ” ไม้ยิ้มจนตาปิดเดินอ้อมเขาเข้าห้องไป เจตลอบกลอกตาน้อยๆ กับมุกหากินของแพน

ขณะชบหน้าอยู่กับไหล่กว้าง แต่สุดท้ายก็ลอบยิ้มออกมาอย่างอด
นึกเอ็นดูไม่ได้

ก็คิดว่าอยู่แล้วว่าต้องมาอีกรอบนี้ แต่เอาเถอะ เขาก็ทำผิดกับ
น้องมันจริง ๆ นี่นะ ก็ยินดีจะจ้ออยู่แล้วละ

ภายนอกหน้าต่าง เม็ดฝนโปรยปราย ยิ่งทำให้ห้องที่เย็นจ๋า
จากเครื่องปรับอากาศอยู่แล้วทิวความเย็นเยียบ

“ไม่ไปไหนอะ...” เสียงครางจ้วเจียรราวกับกำลังละเมอของคน
ที่นอนขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มดั่งขึ้น เมื่อรู้สึกได้ว่าไออุ่นบนกายเลือนหาย
เพราะคนที่เคยนอนกอดตนอยู่ลุกขึ้นจากเตียง

“ผมไปห้องน้ำครับ พี่เจตนอนเถอะ” เจ้าของเสียงทุ้มนุ่มเอ่ย
มือใหญ่ลูบแก้มคนที่นอนหลับตาอยู่ ก่อนดึงผ้าห่มให้ขึ้นมาคลุมถึง
คอคนรัก เพื่อปกป้องร่างกายเปลือยเปล่าจากอากาศหนาวเย็น

ร่างสูงใหญ่ของเจ้าของห้องลุกขึ้น คคว้ากางเกงที่กองขยุกขยุย
อยู่ข้างเตียงมาสวม ก่อนชำเลื่องมองคนที่นอนอยู่บนเตียง ไม่ยี่น
มองจนแน่ใจว่าคนตัวเล็กหลับสนิทไปแล้วจริง ๆ จึงคว้าโทรศัพท์
มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง เดินหายเข้าไปในห้องน้ำ

หน้าจอโทรศัพท์แสดงเวลาเที่ยงคืนกว่าในตอนที่เขาปิดประตู
ห้องน้ำ และทิ้งสะโพกพิงเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า ชายหนุ่มกดเข้า
ห้องแชตของใครคนหนึ่งในแอปพลิเคชันไลน์ ส่งข้อความไปบอกคน
ที่ตอนนี้ก็น่าจะยังไม่หลับเช่นเดียวกับเขา

‘พี่เจตดูเหมือนจะไม่สงสัยแล้วละครับ’

เนื่องจากเขาต้องรักษาคำพูดที่เคยให้ไว้กับพี่คิงว่าจะช่วย
ปกปิดความสัมพันธ์ระหว่างพี่คิงกับพี่เอื้อเป็นความลับ ดังนั้นใน

ตอนที่พี่เจตมาคุยกับเขาเมื่อวันก่อน ไม่จึงตัดสินใจส่งข้อความไปบอกรุ่นพี่หนุ่มว่าแฟนของเขาเริ่มสงสัยแล้ว ถึงจะรู้สึกผิดที่แอบทำอะไรลับหลังคนรัก แต่ในเมื่อนี้เป็นเรื่องส่วนตัวของคนอื่น เขาก็ไม่มีสิทธิ์เอาไปพูดต่ออยู่แล้ว ส่วนเรื่องการเปิดเผยความสัมพันธ์ ก็ควรเกิดขึ้นเมื่อสองคนนั้นยินยอมพร้อมใจ ไม่ใช่เพราะความแตก

คาดว่าพี่คิงคงจะจัดการกลับมาได้สำเร็จ วันนี้พี่เจตถึงได้มานั่งบ่นกับเขา ถึงขั้นพูดว่าถ้าสองคนนั้นคบกันจะยอมไปนั่งเก้าอี้กับน้องหมาอีกต่างหาก ไม่รู้ทำไม แต่ไม่สังหรณ์ใจว่าพี่เจตอาจจะได้ทำแบบนั้นจริงๆ

ราวสองนาที่ถัดมา พี่คิงก็ส่งข้อความตอบกลับ

‘ขอบใจมาก’

ไม่มียิ้มน้อยๆ ขณะกดล็อกหน้าจอโทรศัพท์แล้ววางมันลงบนเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า ก่อนจะเดินไปจัดการธุระส่วนตัว นึกเอาใจช่วยให้ความสัมพันธ์ลับๆ ของรุ่นพี่ทั้งสองยังคงเป็นความลับต่อไป จนกว่าจะถึงเวลาที่พวกเขาทั้งคู่จะพร้อมเปิดเผย

อีกด้านหนึ่ง คนที่เพิ่งส่งข้อความไปขอขอบคุณรุ่นน้อง กดปิดเครื่องโทรศัพท์ พลางชำเลืองมองร่างบางของคนทีนอนหลับสนิทอยู่ข้างกาย

แสงไฟสลัวอ่อนจางจากโคมไฟระย้าลงบนเตียงหน้าของคนทีนอนคว่ำอยู่ ยิ่งส่งให้ใบหน้าที่ยาวนอนอยู่แล้วดูละมุนตาขึ้นไปอีก อากาศเย็นๆ จากฝนตก บวกกับเมื่อครู่ที่ใช้แรงไปมากพอสมควรในการทำกิจกรรมบนเตียง ทำให้เอื่อหลับลึก ไม่มีทีท่าว่าจะรู้สึกตัว แม้แต่ในตอนที่เขาคลายอ้อมกอดออก เพื่อลุกขึ้นมานั่งฟังหัวเตียง

เช็กโทรศัพท์ พร้อมกับนึกทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อช่วงเย็น

“จะตามมาทำไม”

เสียงทุ้มนุ่มของคนที่ผลักประตูลงจากรถออกจะดังกว่าปกติเล็กน้อย หลังถูกเขาขับรถตามมาจากที่ออฟฟิศ จนมาจอดข้างรถเจ้าตัวในลานจอดรถด้านข้างคอนโด

“ตามมาทำไม มึงโกรธจริงไม่ใช่หรอ” คิงพูดแล้วรีบคว้ามือเอื้อให้เดินเข้าตึก เนื่องจากสายฝนที่ตกโปรยปรายดูท่าว่าจะหนักขึ้นเรื่อย ๆ แทะจะวินาทีเดียวกับที่พวกเขาเดินเข้ามาอยู่ได้ร่วมงาท้องฟ้าก็มีดครึ้มกว่าเดิม ฝนปล้นเทระหน่าลงมาชนิดที่ว่าถ้าเดินเข้าตึกซักวันนี้อีกสักสามวินาทีก็เปียกโชกแน่นอน

“ใช่” เอื้อดึงข้อมือออกจากการเกาะกุมของร่างสูง พลังกล่าวเสียงดังกว่าปกติแข่งกับเสียงสายฝน “เพราะงั้นมึงก็น่าจะรู้ว่ากูไม่อยากคุยกับมึงตอนนี้”

“มึงโกรธที่กูกัดปากหรอ กูไม่ได้ตั้งใจ แค่มันเขี้ยวไปหน่อยจริง ๆ นะ” คิงขยับเข้าไปใกล้ กล่าวขอโทษขอโพยด้วยน้ำเสียงแว่ววน

ทว่าคนฟังกลับถอนหายใจหนัก ๆ ดวงตาสีนิลทอประกายเคร่งเครียด “คิง ที่กูโกรธไม่ใช่แค่เพราะมึงทำปากกูเป็นแผล แต่เพราะมึงดูไม่แคร์ว่าความลับเราจะแตกใหม่ต่างหาก”

“แคร์ดี ทำไมจะไม่แคร์” โปรแกรมเมอร์หนุ่มรีบแก้ตัว แม้อันที่จริงเขาจะไม่ได้แคร์จริง ๆ นั่นละ ที่กัดปากเอื้อไปก็เพราะอยากให้มีคนสังเกตเห็นว่าเอื้อกำลังมีความสัมพันธ์กับใครสักคน เพื่อให้พวกเขาในออฟฟิศจะได้เลิกฝากน้ำฝากขนมมาให้ เพื่อให้ผู้จัดการแผนกคนใหม่ที่เขาสงสัยว่ามั่นน่าจะเล็งคนของเขาอยู่จะได้เลิกเข้า

มาอยู่ยาม

แต่เขาคงคิดน้อยไป ทำตัวซิลเกินไปหน่อย ทำให้เอื้อที่กังวล กลัวว่าใครจะล่วงรู้ความสัมพันธ์ลับ ๆ นี้ไม่สบายใจ ถ้าคนในออฟฟิศ รู้ว่าพวกเขาเป็นคู่นอนกันโดยไม่ได้เป็นอะไรกันก็คงน่าอึดอัดจริง ๆ นั่นละ เขาเลยตามง้อเอื้อมาตลอดทั้งวัน กว่าจะสบโอกาสได้คุยกันจริง ๆ จัง ๆ ก็ต้องตามมาถึงคอนโด

“กุผิดเอง กูขอโทษที่คิดน้อย กูสัญญาว่าต่อไปนี้จะทำตัวสงบเสงี่ยมแล้วจริง ๆ”

“คิง มึงรู้อะไรไหม ถ้ามึงไม่มั่นใจว่าจะทำได้ หรือไม่คิดจะทำอย่างที่คุณด ก็อย่าพูดว่าสัญญาสี่สี่ห้าเลย คนฟังมันเสียความรู้สึก” เอื้อกล่าวอย่างเหนื่อยใจเต็มทน

ที่พูดไม่ใช่เพราะโกรธจนไม่อยากให้อภัยมัน แต่เพราะเขาเจ็บช้ำกับคำสัญญาลมปากพวกนี้มาตลอด แฟนที่คน ๆ ที่ผ่านมาก็มักเอ่ยคำสัญญากับเขาว่าจะไม่ทำให้เขาเสียใจ แล้วยังง้อะ สุดท้ายก็ไม่มีใครทำตามที่พูดได้เลยสักคน แล้วคนฟังอย่างเขาก็เป็นฝ่ายเสียใจทุกที

“อีก็อย่าง...จริง ๆ มึงก็ไม่จำเป็นต้องง้อกูก็ได้นี่ เราไม่ได้เป็นอะไรกัน--”

“แต่กูอยากง้ออะ” คู่สนทนาสวนขึ้นทันควัน

“อ้อ นั่นสิ เราเป็นเพื่อนกันนี่นะ” เอื้อพิมพ์เบา ๆ เข้าใจไปว่าคิงมองเขาเป็นเพื่อนคนหนึ่ง ถึงได้พยายามตามง้อ โดยไม่ทันสังเกตว่าดวงตาคมปลาบฉายแววเคร่งขรึม

“กูง้อเพราะอยากให้มึงเลิกเมินกูต่างหาก” คิงแย้ง เขาไม่ยอมรับคำพูดนั้น เพราะไม่ได้คิดจะเป็นแค่เพื่อนของเอื้ออีกต่อไป

แต่ก็ยังไม่สามารถพูดความในใจออกไปได้ ถ้าขึ้นพูดออกไปตอนนี้
เอื้อที่ยังฝังใจว่าเขาเจ้าชู้ไปวัน ๆ ไม่อยากจริงจังกับใครและไม่ไว้ใจ
ในตัวเขา คงได้เป็นฝ่ายขอตัดความสัมพันธ์ก่อนแน่ นี่ยังไม่นับว่า
เขายังต้องไปดูตัวตามคำสั่งแม่อีก

จนกว่าเอื้อจะยอมเชื่อใจว่าเขาจะไม่หันมองใครอีกนอกจาก
เจ้าตัว จนกว่าเขาจะเคลียร์เรื่องการไปดูตัวกับที่บ้านได้ เขาจำเป็นต้อง
ต้องเก็บความในใจเอาไว้ก่อน

“กุซอโทษ กุสติญญาว่าจะไม่ทำสิ่งที่มันไม่ชอบอีก แล้วกุพูดคำ
ไหนคำนั้น ไม่คิดจะกลับคำ” เขาเลื่อนมือไปกุมมือบางไว้ ประสาน
สายตากับดวงตาสีนิลคู่สวยอย่างแน่วแน่ ถึงจะเห็นความไม่เชื่อถือ
แฝงอยู่ในดวงตาคู่นั้น แต่คิงก็ยังมุ่งมั่นที่จะแสดงความจริงใจของตน
เหมือนกับที่เขาเชื่อว่าสักวันหนึ่ง เขาจะทำให้เอื้อเชื่อมั่นให้ได้
ไว้ว่าคนที่เคยรักอิสระอย่างเขา จะสามารถหยุดทุกอย่างและมีเอื้อ
แค่คนเดียวตลอดไป

“จริง ๆ เนี่ย ถ้ายังไม่หายเคืองให้ต้อยหมัดหนึ่งเลยอะ” เขาเอียง
แก้มให้อีกฝ่าย เป็นทำนองบอกให้ต้อยได้เลย พร้อมกับยกมือเอื้อ
ขึ้นให้ทำท่าต้อย แต่คนตัวเล็กกว่ารีบชักมือหนีทันที

“เพื่อเจ้า” เอื้อเม้มปากแน่นพลางเดินถอยหลังไปก้าวหนึ่ง
ใครจะไปต้อยล่ะ นี่มันเห็นเขาเป็นพวกชอบใช้ความรุนแรงหรือไง
“ก็เผื่อยังไม่หายโกรธไง”

คนที่เพิ่งเสนอน้ำหล่อ ๆ ให้เขาต้อยด้วยความเต็มใจยิ่งกริ้ม
เอื้อถอนหายใจยาว ปรายตามองคู่สนทนาด้วยสายตาปลง ๆ

“ไม่ต้อง กูไม่โกรธมึงแล้ว กลับไปเหอะ” ชายหนุ่มกล่าวเสียง
เนือยแล้วหันหลัง ทำท่าจะเดินขึ้นคอนโด ทว่าข้อมือกลับถูกร่างสูง

ใหญ่กว่าไว้

“กลับได้ไงอะ ดุติ ฝนตกอยู่เนี่ย”

“มีรถไม่ใช่หรือไง ก็ขับกลับไปสิ” คนหน้าหวานขมวดคิ้ว แต่พอพบกับสายตาพร่างพราวคู่ นั้น ก็เข้าใจได้ทันทีว่าคิงมันเริ่มมารยาหาเรื่องจะค้ำที่นี้อีกแล้ว

“ขับรถตอนฝนตกหนักมันอันตรายจะตาย เกิดถูกขับชนไรขึ้น มาทำไงอะ”

“ปากเสีย” เอื้อพูดเสียงเครียด สำหรับเขา เรื่องพวกนี้ไม่ควรเอามาล้อเล่น ใครจะรู้ว่ามันคือกลางไม่ดีหรือเปล่า

“โอเค ไม่พูดก็ได้ แต่มันตลกหนักจริง ๆ นะ ขอนอนด้วยไม่ได้ เหวอ อาทิตย์นี้ยังเหลือโควตาอีกวันนึงอะ” โปรแกรมเมอร์หนุ่มยังคงถือคติคือเท่านั้นที่ครองโลก โชคดีที่สายฝนก็ยังไม่มีการจะหยุดเทกระหน่ำง่าย ๆ เขามองเห็นความลึกลับฉายชัดอยู่ในดวงตาของเอื้อ เพียงแค่นั้นก็มากพอที่จะทำให้หัวใจพองโต

อ้อ ที่แท้คุณอนลก็เป็นห่วงเขาอยู่เหมือนกันสินะ :)

“อากาศหนาว ๆ แบบนี้มีคนนอนกอดมันดีกว่าไม่ใช่เหรอครับ คุณอนล” เขาโน้มตัวไปกระซิบข้างหู

เอื้อนิ่งไปชั่วอึดใจ ก่อนถอนหายใจยาว “อือ แล้วแต่ละกัน”

“งั้นก็ขึ้นห้องกันเถอะ” คิงยิ้มกริ่มพลางคว่ำกระเป๋ามาจากมือเอื้อมาถือให้ พร้อมกับจับมืออีกฝ่ายพาเดินไปขึ้นลิฟต์ด้วยกัน

คงต้องขอขอบคุณสายฝนในวันนี้ที่ทำให้เขาสมปรารถนา เอื้อดูไม่ได้ซัดเคืองเขาแล้ว ใ้ไม่ก็เพิ่งจะส่งข้อความมาบอกว่าไอ้เจตเล็กส่งสัยพวกเขาแล้วเช่นกัน ความจริงตอนแรกที่ได้รับข้อความจากไม้คิงก็นึกถึงเลขอยู่เหมือนกันว่าควรจะไปบอกไอ้เจตไปเลยดีไหม ใจเขา

น่าจะยากให้คนอื่นรู้แทบตายแล้วว่าเอื้อเป็นของเขา กับไอ้เจต เขาก็ไม่ได้อยากจะมีควมลับกับมัน แต่ถ้าบอกไปแล้วเอื้อรู้เข้า ฝ่ายนั้นคงจะโกรธจนเลิกเป็น Friend with Benefit ด้วยแน่ ๆ

อีกทั้งเขาก็ยังไม่ได้บอกความรู้สึกตัวเองกับเอื้อเลยด้วยซ้ำ ไหนจะมีไอ้คุณกฤษที่ดูเหมือนจะเล็ง ๆ เอื้อไว้อยู่อีก ไหนจะยังมีเรื่องที่เขาต้องไปดูตัว ดูเหมือนว่าหันไปทางไหนก็มีแต่อุปสรรครายล้อม คิงจึงคิดว่านี่คงยังไม่ใช่จังหวะที่เหมาะสมที่จะแพร่พรายเรื่องราวระหว่างเขากับเอื้อให้ใครรู้

ไว้รอให้เขาขอคบกับเอื้อ รอให้เอื้อตอบตกลงก่อนค่อยบอกไอ้เจตทีเดียวก่อนแล้วกัน แต่ปัญหาคือ เขาไม่รู้เลยว่าเอื้อที่ผิดหวังในความรักมามากจนเกลียดคนเจ้าชู้เข้ากระดูกดำ จะยอมให้โอกาสเขาพิสูจน์ตัวเองหรือไม่...

“เอื้อ ถ้ากูขอ ming คบ ming จะใจอ่อนกับกูบ้างไหม” ชายหนุ่มพิมพ์ไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบ ปลายนิ้วสากเกลี้ยไล้งบนกลีบปากแดงซ้ำของคนทีนอนหลับอยู่อย่างทะนุถนอม

ไม่มีเสียงตอบรับใดกลับมา เอื้อยังคงนอนหลับสนิท ใบหน้ายามหลับที่ดูผ่อนคลายไร้ความตึงเครียดทำให้อีกฝ่ายดูอ่อนเยาว์ลงกว่าเดิม

ริมฝีปากหยักโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง คิงโน้มตัวไปจูบขมับคนทีนอนหลับอยู่อย่างระมัดระวัง ก่อนจะล้มตัวลงนอนซ้อนหลัง กอดคนตัวเล็กกว่าไว้ในอ้อมแขนแล้วหลับตาลง

ความลับของพวกเขายังคงดำเนินต่อไป แต่สักวันหนึ่งคิงจะทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาไม่ใช่ว่าความลับที่ไม่อาจให้ใครรู้ได้อีก จะต้องมียวันที่เขาได้เดินจับมือเอื้ออย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ

ได้บอกครอบครัว เพื่อนร่วมงาน บอกทุกคนบนโลกว่าผู้ชายคนนี้
เป็นแฟนของเขา
วันนั้นจะต้องมาถึงอย่างแน่นอน อีกไม่นานหรอก

EP3

(KingUea)

คนขี้หึง

(หมายเหตุ : เหตุการณ์ในตอนนี้อาจเกิดขึ้นหลัง EP23
ของเรื่อง *อย่าเล่นกับอนล*)

(King's POV)

คุณากร สุทธิกุล พอพูดถึงชื่อนี้ ทุกคนที่รู้จักก็มักจะเหมารวมว่าผมเป็นเพลย์บอยผู้รักอิสระ และไม่มีความคิดจะตกลงปลงใจกับใคร ซึ่งนั่นก็ไม่ใช่ความจริงไปเสียทั้งหมด ใช่ว่าผมเองจะไม่เคยจินตนาการถึงการมีคนที่ผมอยากอยู่ด้วยตลอดไป เพียงแต่ผมแค่ยังไม่พบใครคนนั้น เลยทำตัวลอยๆ ไปเรื่อยๆ พอนึกย้อนกลับไปก็พบว่าครั้งสุดท้ายที่ผมตกอยู่ในความสัมพันธ์แบบมีสถานะผูกมัด มันก็ผ่านมาได้เกือบสิบปีแล้ว

ณ เวลานั้น ผมในวัยยี่สิบเจ็ดปีไม่เคยคิดริบร้อนหรือกระตือรือร้นที่จะมองหาความสัมพันธ์ที่มั่นคง และคิดว่าตนคงจะได้ใช้ชีวิตรักสนุกแบบนี้ต่อไปอีกพักใหญ่ กระทั่งผมบังเอิญได้มีความสัมพันธ์แบบ Friend with Benefit กับเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง คนเดียวกับที่ผมเฝ้ามองด้วยความสนใจมาตลอดหลายปี ผมเคยคิดว่าคง